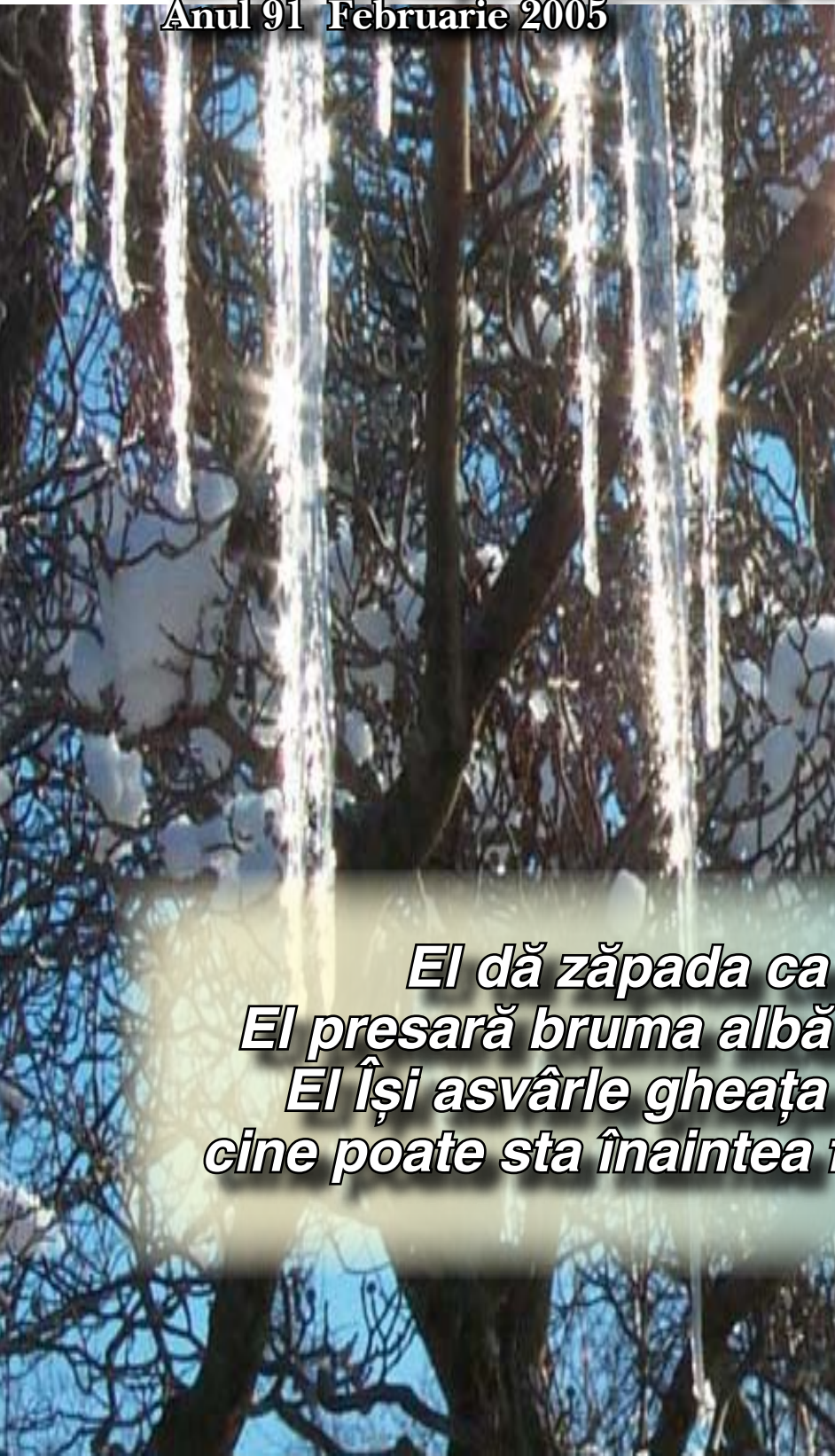

LUMINĂTORUL

Revista Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada
Anul 91 Februarie 2005

*El dă zăpada ca lâna,
El presară bruma albă ca cenușa;
El își asvârle gheața în bucăți;
cine poate sta înaintea frigului Său?*

- Psalmul 147:16-17

Din cuprins

Abonamente, abonamente	3
Certurile, luptele și disciplina	4
Societatea ultracontrolată	6
Principiul acceptării	7
Cutremurul din Asia de sud est	10
Interviul lunii	13
Este posibil să comunicăm cu morții?	14
„Răspunsul meu“ - Billy Graham	18
Noutați vechi de la Vatican	19
Știri de pretutindeni	20
Să ne cunoaștem Asociația	21
Cărți care vă așteaptă	24

Calendarul Asociației

Festivalul corurilor de tineret - Portland, OR (503) 785-0372
Întâlnirea păstorilor la Florida - Februarie (847) 774-6199
Întâlnirea de primăvară - N/A
Convenția 2005 - N/A

Prețul unei reviste este de \$2.00 (\$25.00 pe an).
Încurajăm abonarea „in bulk“ - pe biserici.

Abonamentele se fac la: Ion Cotărlă - Casier administrativ
3015 W. Kilburn Rd. Rochester Hills, Mi. 48306
Ioncotarla@hotmail.com

„Luminătorul“

Revista Asociației Bisericilor Baptiste
Române din USA și Canada.

48 biserici - 5500 de membrii

Președinte: Viorel Clintoc
(330) 896-1552 vclintoc@hotmail.com

Vicepreședinte Est: Titi Cocian
(770) 640-7460 tcocian@hotmail.com

Vicepreședinte Vest: Liviu Țiplea
(626) 839-5432 liviutiplea@verizon.net

Vicepreședinte Canada: Ionel Păsui
(519) 743-4736

Secretar: George Dancea
(847) 774-6199 gdancea@comcast.net

Scoala Duminicală: Nelu Ciorba (360)
694-5127 Amerotim@aol.com

Departamentul de misiune
Ioan Gug (916) 480-9693

Departamentul de sfătuire
Geabou Pascu (623) 486-1465
PascuGeabou@aol.com
Iosif Serac (510) 351-1329
Vasile Branzei (714) 776-8828

Casier administrativ:
Ion Cotarla (248) 373-7324
ioncotarla@hotmail.com

Casier misiune:
Moise Filipescu (818) 240-5119
drfilipescu@yahoo.com

Departamentul de literatură
Editor al revistei: Daniel Branzai
(714) 670-7772
barzilai@earthlink.net

Țipar și expediere
Titus Cocian - Atlanta

Corespondenți:

Titus Cocian - Atlanta
Teofil Ciortuz - New York
Narcis Pasca - Cleveland
Nelu Ciorbă - Portland
Nelu Știr - Houston
Liviu Țiplea - Los Angeles
Ioan Ciobotă - Timișoara
Gicu Coteț - Akron
Alin Cristea - Oradea
Geabău Pascu - Phoenix

Abonamente, abonamente ...

Revista „Luminătorul“ nu este un bun pentru cumpărarea căruia trebuie să plățiți, ci o lucrare la care sunteți chemați să fiți parteneri! Nu spuneți: „Merită doi dolari!“, ci „Sunt gata să contribui cu doi dolari la răspândirea acestei reviste!“

Fratele Viorel Clintoc, președintele Asociației noastre are o vorbă cu care m-am obișnuit încă de pe vremea Seminarului: „Vrei să faci un bine care să nu te coste?“

Această publicație este „cartea de vizită“ a Asociației Bisericii Române Baptiste din Statele Unite ale Americii și Canada. Ne străduim să o facem cât mai atrăgătoare și mai folositoare. Ea are rolul de a fi un intermediar între bisericele noastre și românii din jur, dar și un mijloc de comunicare între biserici care sunt la mii și mii de mile depărtare una de alta. Fiecare familie și fiecare biserică trebuie să se considere parte din această minunată lucrare.

Revista este un minunat instrument de evanghelizare a prietenilor care ne vizitează bisericele. Ce bine ar fi dacă fiecare musafir ar putea primi la plecare un exemplar al revistei! Iată de ce, pe lângă abonamentele familiale, fiecare biserică trebuie să facă un număr de abonamente numite „misionare“.

Prețul actual al revistei nu acoperă integral costul de producție și cheltuielile de expediere. Tipografia ne-a impus un minim de 2.000 de exemplare, iar abonamentele actuale n-au ajuns încă nici la jumătatea acestui număr.

Sigur, am putea scade prețul de producție al revistei dacă ne-am întoarce la tipărirea în alb-negru sau dacă am reduce drastic numărul de pagini. Deja, numărul pe Februarie este redus de la 28 de pagini la 24 de pagini. Ambele măsuri „ciuntesc“ însă din calitatea și eficacitatea acestei lucrări.

Noi putem munci pentru realizarea unei reviste excelente, dar dacă suportul dumneavoastră va fi insuficient, idealurile noastre vor rămâne doar niște dorințe irealizabile.

Ca și apostolul Pavel, „măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea“ (Ev. 6:9).

Suntem bucuroși, suntem optimiști și suntem siguri că păstorii, bisericele și fiecare familie de cititori înțelege cât de importantă este contribuția fiecăruia la realizarea revistei.

Mulțumim anticipat tuturor celor ce susțin „Luminătorul“ cu materiale publicabile, știri din biserici și abonamente. - Viorel Clintoc, Daniel Brknzei

Dialog cu cititorii

M-am bucurat foarte mult de includerea unor proverbe în revistă. Autorul nu și-a trecut numele, dar îl îndemn să continue și în alte numere. Este o completare foarte utilă și necesară a experiențelor noastre de viață. Vă felicit și vă rog să nu obosiți în lucrarea pe care o faceți pentru Domnul și pentru noi.“ - Ioan Bradea (Canton, OH).

Editor - Proverbele și maximele fac parte dintr-o colecție adunată din multe părți. Nu ne-ar strica dacă ne-ați îmbogăți și dumneavoastră această zestre.

„Revista arată de milioane, conținutul este interesant! Felicitări! N-am putut să las revista din mână până ce n-am citit-o toată. De acum înainte, voi face o colecție personală. Am să recomand și bisericii să facă o colecție pe care s-o putem pune la dispoziția doritorilor. Apreciez mai ales articolele cu comentarii creștine la evenimente contemporane. M-ar bucura mai multe știri din biserici. Extraordinar de bine venită este prezentarea fiecărei biserici din Asociație.“ - un cititor

**Revista „Luminătorul“
nu este un bun pentru cumpărarea
căruia trebuie să plățiți,
ci o lucrare la care sunteți chemați
să fiți parteneri !**

„Și spuneți lui Arhip: „Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.“ (Coloseni 4:17).

Îți spun și eu același lucru, „Spor la lucru“ și „împlinește-ți bine slujba“ - Petru Popovici

Editor - Vă mulțumesc pentru îndemn și amintirea activității alături de dumneavoastră mă inspiră și mă îndeamnă să vă calc pe urme.

Exodul 17:1-7

Iacov 4:1-10

„De unde vin luptele și certurile
între voi? Nu vin oare din poftele
voastre, care se luptă în mădulele
voastre?”

Istoria Vechiului Testament a fost scrisă și păstrată pentru noi, ca să ne slujească drept pildă, pentruca poporul lui Dumnezeu de azi să nu mai repete păcatele pe care le-au făcut cei din trecut. Dumnezeu ne cheamă să învățăm din experiența altora.

Pilde din vechime

În 1 Corinteni 10:5-11 citim:
„Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde ...” Ce a vrut Dumnezeu să învățăm din pășaniile lor:

- să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei
- să nu fim închinători la idoli, ca unii dintre ei
- să nu curvim, cum au făcut unii din ei
- să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei
- să nu cârtim, cum au cârtit unii din ei

Credem noi că aceste lucruri au fost scrise și pentru învățătura românilor din veacul douăzeci?

Suntem noi gata să învățăm din cele scrise cum să trăim plăcuți lui Dumnezeu, ca să nu pierim și noi pe cale cum au pierit unii dintre ei în drum spre Canaan?

Certurile, luptele și vrăjmășia

**Geabou Pascu
G. Alexandrinul**

Dacă da, atunci vă invit să medităm împreună asupra câtorva evenimente din istoria copiilor lui Israel. Vom vedea mai întâi mila și dragostea arătată de Dumnezeu față de ei. Vom privi cum „cu mână tare și cu braț puternic, i-a scos din casa robiei, din țara Egiptului.” Vom vedea cum le-a pregătit Dumnezeu un eliberator, pe Moise, care după ce a crescut în casa lui Faraon a fost trimis de Dumnezeu înaintea lui Faraon ca să lase pe poporul lui Dumnezeu să plece spre țara lui. Vom privi apoi cu uimire spre cele zece plăgi cu care a lovit Dumnezeu țara Egiptului și cum, după moartea întâilor născuți, Faraon cedează în sfârșit, se dă bătut și-i lasă pe evrei să plece. Putem privi apoi cum sărbătoresc copiii lui Israel Paștele timp de șapte zile în pustie. Vom ajunge împreună cu ei la Marea Roșie și-i vom vedea încolțiți de armatele lui Faraon. Intrați în panică, evreii cârtesc împotriva lui Moise (Exod 14:11-12), dar el mijlocește pentru ei înaintea lui Dumnezeu și El îi trece în chip miraculos prin apele mării, ca pe uscat.

„În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna Egiptenilor și Israel a văzut pe Egipteni morți pe țărmul mării. Israel a văzut mâna puternică a Domnului și poporul s-a temut de Dumnezeu și a crezut în Domnul și în robul Său Moise” (Exod 14:30-31).

Bucuroși de marea izbăvire, cei din adunarea lui Israel ajunsă pe celălalt mal au cântat și au lăudat cu mare vâlvă pe Dumnezeu (Exod 15).

Cât timp a durat însă lauda și bucuria aceasta a lor?

După numai trei zile de mers prin pustie, au ajuns la Mara. Aici lauda și încredere au dispărut și citim că: „Poporul a cârtit împotriva lui Moise” (Exod 15 :24)

Se cuvine să întrebăm: „Era oare Moise de vină că apele de acolo erau amare?” Și încă: „De ce îngăduie Dumnezeu ca poporul Lui să ajungă uneori și la ape amare?”

Iată ce explicație găsim în text:
„Acolo ... i-a pus la încercare”.

După ce au avut atâtea experiențe minunate, Dumnezeu le pune la încercare încrederea lor în El.

Cred că se potrivește să spun că și pe noi ne pune Dumnezeu la această

încercare. Vedeți, Dumnezeu a avut deja pregătită soluția transformării apei amare în apă bună de băut, dar ei n-au avut încredere. În loc să stea liniștiți, ei au început iar să cârtească.

Meditând asupra acestor întâmplări, ne dăm seama că și noi suntem rânduși să întâlnim locuri cu „ape amare” unde ne va fi pusă la încercare credința. Trebuie să trecem și noi, ca și ei, prin încercări în care să ne fie pusă la încercare încrederea noastră în Dumnezeul mântuirii noastre.

Să nu uităm atunci că Dumnezeul care ne încearcă are deja pregătită și soluția problemei noastre. Să nu ne pierdem încrederea, ci să ne ațintim privirea la Căpetenia noastră, așa cum citim în Evrei 12:1-3.

Copiii lui Israel, după ce văd minunea de la Mara, după ce mai experimentează încă o dată puterea lui Dumnezeu, ajung repede la „ELIM”, un adevărat paradis în pustie. Acolo erau 12 izvoare de apă și 70 de finici.

După Elim, evreii ajung în pustia „Sin”, care este între Elim și Sinai. În Exod 16:2 citim că „toată adunarea copiilor lui Israel a cântat în pustia aceea împotriva lui Moise și Aron.”

Cum de s-a ajuns ca toată adunarea să cârtească? Cum de toți au ajuns să regrete viața din Egipt? Nu fuseseră ei aceia a căror strigăte de asupriți ajunseseră până la urechea lui Dumnezeu? Cine i-a scos din Egipt: Moise sau Dumnezeu? Cui au cântat ei cântarea de laudă?

Se vede aici influența răului, forța de contaminare a clevetitorilor și cârtitorilor, care niciodată n-au fost atunci și niciodată nu vor fi astăzi mulțumiți în adunarea lui Dumnezeu.

În Exodul 16:6-7 Moise le spune celor ce cârteau: „Astăseară veți înțelege că Domnul este Acela care v-a scos din țara Egiptului ... pentru că v-a auzit cârtirile împotriva Domnului; căci ce suntem noi, ca să cârtiți împotriva noastră?”

Dumnezeu îi spune lui Samuel, că cei care cârtesc sunt oameni care nu acceptă autoritatea lui Dumnezeu peste ei: „... nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu domnesc peste ei ... Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de

când I-am scos din Egipt și până în ziua de azi” (1 Samuel 8:7-8).

Apostolul Iacov, confruntat și el atunci, ca și noi astăzi, cu ambițiile și certurile dintre frați, pune următoarea întrebare:

„De unde vin luptele și certurile între voi?”

Iacov ne arată că sunt trei feluri de lupte, de certuri, de vrăjmășii:

1. Întâi este cearta dintre frați. („dintre voi” - Iacov 4:1a). Cauza acestei vrăjmășii este determinată de un conflict din interiorul nostru: „Nu vin din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?”

Lupta exterioară dintre frați este cauzată de o luptă interioară în dorința firii pământești de a-și satisface ambițiile și poftele: „Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați și nu aveți.”

Dece nu aveți ?

„Nu aveți, pentru că nu cereți”.

Soluția tuturor problemelor noastre nu se află în luptele și ambițiile noastre, ci în puterea lui Dumnezeu. În loc să ne luptăm, în loc să ne certăm unii cu alții, noi trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne rezolve problemele. Soluția este postul și rugăciunea. Nu este o soluție a firii, ci una duhovnicească, așa cum ni se cere în Isaia 58:1-14 și 59:1-3.

De fapt, conflictele din noi sunt și ele generate de un alt conflict dintre voia lui Dumnezeu și prietenia noastră cu lumea (Iacov 4:4).

Dacă suntem în vrăjmășie cu Dumnezeu vom avea un conflict lăuntric și el va duce la rândul lui spre un război cu cei din jurul nostru.

Ce-i de făcut?

Soluția este: „Împăcați-vă cu Dumnezeu și veți avea pace”. Asta înseamnă să umblăm cârmuiți de Duhul și să nu împlinim poftele firii pământești. Ele sunt potrivnice unele altora (Galateni 5:16-17).

„Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5).

Trebuie să fim 100% plini de Dumnezeu, să fim templul Duhului Sfânt și Cuvântul Lui să locuiască din belșug în inimile noastre. Trebuie să ne smerim dacă vrem înălțarea. Cine vrea să se înalțe pe calea ambițiilor, a luptelor, a certurilor, nu va reuși pentru că Dumnezeu „stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”.

Soluția păcii pe toate fronturile este pacea cu Dumnezeu.

Iată recomandările făcute de Iacov:

- „Supuneți-vă lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi dela voi.” v.7

- „Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! v.8.

- „Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți ! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare” v.9 .

- „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” v.10.

Domnul Isus: „Orice împărăție desbinată împotriva ei însăși este pustie; și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui”, Matei 12:25.

Apostolul Pavel le scrie Galatenilor:

„... dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimicivi unii de alții” (Galateni 5:15). În asemenea situații nu este niciun câștigător. Cearta aduce pustiirea.

Iată de ce este de folos să învățăm din istoria Sfințelor Scripturi. Tot ce a fost scris „a fost scris pentru noi, ca să ne slujească drept pildă”, ca să nu repetăm păcatele lor, cârtirile lor, certurile lor, lucruri care ne despart de Dumnezeu și Țara făgăduinței.

Să înțelegem că tot ce nu putem obține prin lupte și prin certuri, putem obține căutând voia Domnului, smerindu-ne sub mâna cea tare a Lui.

Dumnezeu să ne ajute să facem lucrul acesta.

Amin

Societatea ultracontrolată

**Autoritățile
federale americane
plănuiesc să pună
sub urmărire fiecare
mașină care se mișcă
prin țară**

Octombrie 7, 2004
Din WorldNetDaily.com

O foarte puțin cunoscută agenție federală plănuiește un program de monitorizare prin care guvernul va fi în stare să urmărească, prin intermediul unor transmițătoare mobile, fiecare mașină aflată în circulație pe teritoriul Statelor Unite.

Agenția „Intelligent Transportation Systems Joint Program Office“ este o parte integrantă a Departamentului de Transport. Conform unui raport amănunțit apărut în publicația „Creative Loafing“ din Charlotte, N.C., agenția amintită nu are datoria să răspundă niciunei anchete inițiate de public asupra activității ei.

Potrivit raportului amintit, Departamentul de Transport are de gând să folosească cea mai avansată tehnologie pentru a înființa niște centre de monitorizare a tuturor aspectelor legate de transport și circulație.

Planul prevede nu numai urmărirea mașinilor aflate în mișcare, ci și stocarea, înregistrarea tuturor acestor informații în arhive pentru folosirea și analizarea lor în viitor. Publicația spune că un grup de companii producătoare și de reprezentanți guvernamentali au

lucrat pentru implementarea acestui plan timp de 13 ani de zile.

Iată ce citim în articol: „Singura cale de a scăpa de monitorizarea pe care o pune la cale sistemul național de transport va fi „mersul pe jos“. Dacă vei conduce o mașină, fiecare mișcare a ta va fi înregistrată în memoria sistemului. Guvernul Federal va ști ruta exactă pe care mergi la servicii, de câte ori ai apăsător cu piciorul pe frână pe parcurs, momentul la care ai ajuns la servicii și dacă ai ales ca în fiecare zi de Miercuri să mergi la servicii cu autobuzul.“

„Ei vor cunoaște până și faptul că se apropie data la care trebuie să-ți verifici sistemul de transmisie și că, din cauza neglijenței, crăpătura aceea făcută de o pietricică ce ți-a sărit în

față, s-a mărit pe toată suprafața parbrizului.“

Pagina de internet a agenției în discuție susține că singurul ei scop este să folosească cea mai avansată tehnologie pentru îmbunătățirea eficienței și siguranței în sistemul național de transporturi rutiere.

V-am semnalat această știre ca un avertisment despre apropierea acelei vremi în care, sub domnia lui Antichrist, societatea va fi ultracontrolată și total supravegheată:

„Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei“ (Apoc. 13:16-17).

Daniel Branzai

Principiul acceptării

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi - Iacov 1:4 -

Este uimitor ce mulți nu și-au dat încă seama că fiecare dintre noi suntem „unicate“ și că suntem chemați să trăim într-o lume în care ceilalți oameni sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică deosebiți de noi înșine.

Există deosebiri între oameni, luați în general și, mai ales, există deosebiri între bărbat și femeie.

Cei simpliști și orgolioși ar vrea să trăiască într-o lume croită „după chipul și asemănarea lor“. Ei se străduiesc ani de zile să-i „convingă“ pe cei din jur că numai ei au dreptate și că cine nu gândește ca ei este cu siguranță greșit. Panica lor începe atunci când nimeni nu-i ascultă și când părerile lor sunt trecute prea ușor cu vederea.

La nivelul familiei, cu cât vom înțelege mai repede că farmecul și valoarea căminului stă tocmai în faptul că suntem deosebiți și, prin aceasta, ne putem completa unul pe celălalt, cu atât va fi mai bine.

Din cauza deosebirilor dintre noi, calea spre fericirea familială trebuie să treacă prin două etape succesive: acceptarea și respectul față de personalitatea celuilalt, urmate de treapta înaltă a jertfirii de sine.

Haideți să începem prin a scoate în evidență câteva deosebiri fundamentale:

Deosebiri de temperament

Fiecare dintre noi este caracterizat de răspunsul specific pe care-l dăm în fața evenimentelor vieții. Evoluția noastră nu este liniară. Am putea compara reacțiile noastre cu o curbă sinusoidală.

Spune, nu ai observat și tu că „după soare vine nor, după nor, iar vreme bună“ ? Viața noastră alternează bucuriile cu clipe de

tristețe și clipele de optimism cu cele de descurajare; entuziasmul este urmat de dezamăgire, iar pasiunea de apatie. Există o fluctuație regulată asemănătoare „fluxului și refluxului“ din apele oceanelor planetare; un fel de alternanță ciclică identică cu respirația plămânilor noștri.

În termeni matematici de grafică, realitatea aceasta se poate reprezenta astfel:

Urcușurile și coborâșurile sunt parte integrantă din viață. Ceea ce trăim noi se poate asemăna cu evoluția unui avion care are nevoie de un anumit consum de benzină pentru a se ridica de la sol. Pentru organismul uman, acest consum de energie produs de stările de bucurie euforică este urmat inevitabil de o perioadă în care organismul se resimte și are nevoie de odihnă. Ciclul acesta nu este afectat de nașterea din nou și nu are de a face nimic cu maturizarea creștină. El este înscris prin creație în însăși structura ființei umane și nu va dispărea decât odată cu „schimbarea stării noastre smerite“.

Ceea ce se schimbă prin nașterea din nou este valoarea medie a trăirilor emoționale. Duhul Sfânt ne scutește de „căderile“ în adâncul deznădejdiilor de altădată („Căci noi nu suntem dintre aceia care n-au nădejde“).

Pentru cei care au studiat mai îndeaproape fluctuațiile vieții emoționale, a devenit clar că o anumită persoană se îndepărtează la fel de mult și în jos și în sus față de valoarea de echilibru. Cu alte cuvinte, pentru un anumit om, intensitatea bucuriilor și a tristeților este egală în valoare absolută. Dacă am trage pe graficul nostru o linie dreaptă la nivelul echilibrului emoțional am obține următoarea figură:

Bineînțeles că amplitudinea oscilațiilor nu este aceeași la toate persoanele. Există, în mare, două tipuri de temperamente.

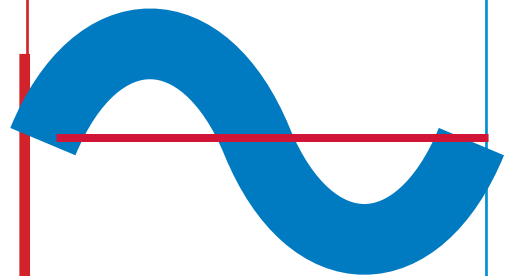
Tipul A

Este ilustrat de figura de mai sus și se caracterizează prin amplitudini modeste ale oscilațiilor de stări sufletești. Acești oameni sunt socotiți oameni „echilibrați“, pe care nici bucuriile și nici necazurile nu-i fac să-și părăsească calmul. Fie că au câștigat la loto, fie că le-a fost zgâriată mașina cea nouă, ei rămân aceiași și nu-și ies „din matca lor“. Ieri au fost ca astăzi și mâine vor fi la fel ca alaltăieri.

Tipul B

Aceștia sunt oameni emotivi și, cel puțin câteodată, „schimbători ca și vremea“. Bucuria îi propulsează până în cel de al nouălea cer, iar necazurile îi prăbușesc în criptele deznădejdiilor.

Ceea ce este interesant de remarcat este că, de obicei, Dumnezeu unește prin căsătorie un om aparținând tipului A cu un altul aparținând tipului B. Deși pare paradoxal, este mai bine așa, căci aparentele nepotriviri sunt, în realitate, aspecte complementare. Când privim mai îndeaproape un

astfel de cuplu ne dăm seama că temperamentul de tip B are în căsnicie funcția de forță motoare, în timp ce temperamentul de tip A este „frâna“ familiei. Dacă n-ar exista această combinație, familia ar fi neechilibrată și ar constitui o pradă ușoară pentru ispitirile celui rău.

Închipuiți-vă că am avea de-a face cu o familie în care amândoi ar fi temperamente de tipul A. O astfel de căsnicie ar fi sortită monotoniei și neîmplinirilor, căci ea ar fi lipsită de „grăuntele de nebulie“ necesar marilor inițiative.

Nici cu o familie în care amândoi partenerii ar fi temperamente de tipul B lucrurile n-ar sta mai bine. În situațiile în care reacțiile lor nu s-ar suprapune, conflictul ar fi iminent, iar în cele în care reacțiile s-ar suprapune, aventurismul lipsit de chibzuință sau pesimismul exagerat ar pune în pericol căminul.

Nepotrivirile, de care ades ne plângem, sunt de fapt veritabile binecuvântări datorite de Dumnezeu familiei

Sunt sigur că ați observat că femeia și bărbatul reacționează diferit în cadrul vieții de familie.

Ritmul gândirii

Medicina modernă a studiat felul în care se comportă creierul bărbatului și creierul femeii și, spre surprinderea generală, au constatat că cele două emisfere ale creierului feminin păstrează conexii interdependente toată viața, în timp ce, la puțină vreme după naștere, creierul băiatului cade sub acțiunea unui hormon care „retează“ anumite legături cerebrale, separând mare parte din funcțiunile celor doi lobi. Am putea spune că femeia păstrează o gândire „stereo“, în timp ce bărbatul este condamnat să lucreze „mono“. Specificul feminin este intuiția, în timp ce pe bărbat îl caracterizează „rațiunea“.

Uitați-vă la soț! În general, el are nevoie de un timp de gândire, de concentrare, înainte ca să reacționeze. Este ca și cum ar trece printr-un punct mort, înainte de a se putea apuca de o nouă activitate.

Soția poate sări de la o activitate la alta și chiar se poate ocupa în același timp de mai multe lucruri: să

citească un roman, să supravegheze prăjitura din cuptor și să țină în același timp biberonul în gura celui mic.

Mintea soțului are nevoie de mai multă pregătire, mintea soției, de mai multă activitate. Iată de ce se spune că bărbatul gândește de două ori înainte de a face o dată, în timp ce femeia se lasă mânată mai mult de instinct și de sentimente.

Când bărbatul se concentrează asupra unui subiect care reclamează ingeniozitate și pricepere, el se cufundă într-o stare de muțenie și de izolare în care stimulii externi nu-l mai ating. El pierde chiar și noțiunea timpului. Astfel de stări sunt secretul capacității extraordinare de muncă a bărbatului, dar ... pentru viața de familie ele pot fi un izvor de tulburare. Când se află cufundat în gândire sau în lucrare, chemări ca acestea: „Hai la masă! Supa e gata. Vei continua după aceea“, rămân cel mai adesea fără răspuns. Cel mult, va urma un fel de : „Imediat“, fără nici un fel de urmări practice.

Ambiția înfăptuirii

Un bărbat se ambiționează să ducă o problemă până la capăt. Iată-l, de exemplu, căutând o notiță rătăcită în bibliotecă ... Dacă n-o găsește imediat, răstoarnă totul, răsfoiește fiecare carte, o ia iarăși de la capăt, se enervează și ... perseverează. În zadar i se spune: „Lasă dragă, fă altceva. Liniștește-te și o să o găsești altădată“. Ambiția lui crește și mai mult și pur și simplu nu se poate opri din căutare.

Psihologia spune că bărbatul are o fire de vânător. Pentru el, toate trebuie să aibă un scop și un rezultat final. Toate îndeletnicirile trebuie încununat cu răsplata unui „trofeu“.

O soție poate să meargă la cumpărături „ca să vadă ce mai este nou“. Bărbatul merge să cumpere. Ce se întâmplă când cei doi soți se hotărăsc să meargă să cumpere o cămașă? Când amândoi intră în magazin, el se îndreaptă direct spre standul de cămăși, alege una și spune: „Hai s-o plătim și să plecăm“. Trofeul a fost identificat, vânat și acțiunea s-a încheiat! Pentru o soție, lucrurile nu se pot termina aici: „Stai dragă să mă mai uit puțin și pe la rochiile și pe la pălării și pe la ...“

Sociabilitatea

S-a spus mereu că bărbatul își definește imaginea despre sine din felul în care reușește să-și îplinească sarcinile și scopurile profesionale, în timp ce femeia își clădește fericirea sau nefericirea în funcție de felul cum este tratată în atmosfera colectivului în care trăiește (acasă sau la servicii).

Un grup de cercetători au înregistrat felul în care se comportă un băiat și o fată atunci când sunt lăsați singuri într-o cameră. În cazul băiețelului, banda magnetică a înregistrat tot felul de sunete nearticulate și de comenzi: „Bărr, bărr, poc, pornește, stai, etc.“ A fost evident că în imaginația lui el mergea cu mașina, porunca motorului, fiind preocupat cu „acțiunile“.

Când au ascultat înregistrarea făcută pentru fetiță, cercetătorii au constatat că, aproape în toate instanțele, ea „conversa“ cu cineva: cu păpușa, cu piciorul, cu pisica, etc.“ Diferențele acestea de comportament nu sunt dobândite prin educație în anii copilăriei. Ele sunt înnăscute, făcând parte din modul în care ne-a zidit Creatorul.

O legendă din India spune că :

„După ce a terminat facerea bărbatului, Creatorul și-a dat seama că folosise toate elementele concrete și că nu-i mai rămăsese material pentru facerea femeii. Atunci, El a luat:

rotunjimea lunii,
suplețea corzii de viță,
tremurul ierbii,
zvelțețea trestiei și
frumusețea florii curate,
mobilitatea frunzei,
seninătatea razei de soare,
lacrimile norilor,
nestatornicia vântului,
timiditatea iepurelui,
înfumurarea păunului,
moliciunea pufului și
duritatea diamantului,
blândețea mielului și
cruzimea tigrului,
căldura focului și
răceala zăpezii,
vorbăria coțofanei și
trilul privighetorii,
prefăcătorii vulpii,

credincioșia leoaicei și, punându-le toate la un loc, a dat naștere femeii și a dăruit-o bărbatului. După o săptămână, bărbatul s-a întors la Creator și i-a zis:

„Doamne, creatura pe care mi-ai dăruit-o îmi chinuiește viața. Vorbește tot timpul, mă enervează la culme și nu-mi dă nici o clipă de odihnă. Ea insistă să mă însoțească peste tot și stă pe capul meu toată ziua. Plânge din orice și duce o viață de trândăveală. Am venit să ți-o dau înapoi pentru că nu mai pot trăi cu ea“.

„Bine“, a răspuns Creatorul. Și a luat-o pe femeie la Sine.

O săptămână mai târziu, bărbatul s-a întors iar în fața Creatorului:

„Doamne, viața mea este așa de pustie de când ți-am dat înapoi creatura aceea! Nu mă gândesc decât la ea! O revăd dansând și cântând, privindu-mă cu coada ochiului, glumind cu mine și apoi ascunzându-se în brațele mele. Era așa de frumoasă la vedere și plăcută la mângâiat. Îmi lipsește mult râsul ei vesel. Te rog frumos, Doamne, dă-mi-o înapoi“.

„Bine“, a răspuns Creatorul, și i-a dat-o înapoi.

După alte trei zile, bărbatul veni iarăși val vârtej înaintea Creatorului zicând:

„Doamne, nu mai știu ce să cred și ce să spun. Am ajuns la concluzia că femeia aceasta îmi produce totuși mai mult neapaz decât bucurie. Te rog, ia-o înapoi. M-am săturat să o văd lângă mine“.

Creatorul l-a privit lung și i-a zis:

„Tu zici că nu poți să mai trăiești cu ea, dar nici fără ea nu vei mai putea trăi de acuma“. Și, întorcându-i spatele, Creatorul și-a continuat lucrul.

Orice legendă are în ea un sâmbure de adevăr. Aceasta pe care am amintit-o ne spune că specificul feminin nu este ... bărbătesc, dar și că uneori este tare greu să ne înțelegem pe noi înșine!“

Ce-i de făcut?

Odată, un tânăr s-a apropiat de fratele Cure Simion și i-a spus timid: „Frate Cure, vreau să mă însor“.

„Ce mă, tu nu ești întreg?!“ a căzut pieziș replica predicatorului poznaș.

Jignit, tânărul a replicat: „Ce vreți să spuneți?“

Fratele Cure l-a potolit adăugând: „Nu vorbeam să fii întreg la minte! Am spus doar că numai cine nu este „întreg“, începe să-și caute o „jumătate“ cu care să se căsătorească. Mă bucur că ai ajuns să-I dai dreptate lui Dumnezeu. Fii sigur că El ți-a pregătit și ție o Evă!“

Departate de a fi motive de discordie, deosebiri dintre bărbat și femeie ar trebui să fie tocmai motivația cea mai înaltă a căsătoriei. La urma urmei, în toate jocurile de dublu, și la tenis de câmp și la tenis de masă, cele mai bune cupluri sunt cele în care sunt așezați împreună un „dreptaci“ și cu un „stângaci“. Deosebiri dintre ei îi ajută să se „completeze“ de minune unul pe celălalt!

Cum rămâne atunci cu situațiile în care ceea ce-i place unuia nu se potrivește cu ceea ce îi place celuilalt?

Aici intervine ceea ce Biblia numește „jertfirea de sine“.

Jertfirea de sine

Un specialist în probleme de familie spunea: „Familia este școala altruismului“. Nicăieri în altă parte, dragostea nu are ocazia să se manifeste atât de minunat, dăruindu-se.

„Căci este mai fericit ca să dai decât să primești“ - Fapte 20:35

O familie creștină este alcătuită dintr-un soț și o soție care aparțin amândoi Împărăției lui Dumnezeu, iar în această Împărăție, legea de bază este „dăruirea“.

Membrii familiei creștine au prilejul să se lase pregătiți pentru veșnicie, practicând altruismul în viața de fiecare zi.

Majoritatea crizelor familiale ar fi evitate dacă soții ar învăța „legea dăruirii de sine“ și identificarea cu nevoile și idealurile celuilalt.

O altă poveste cu tâlc din Orient spune că soțul și soția s-au supărat. Bărbatul a plecat afară, trântind cu furie ușa după el.

După un timp, el s-a potolit și a vrut să intre în casă, dar ușa casei era încuiată. Când a bătut în ușa, femeia l-a întrebat:

„Cine este?“

„Eu sunt“, i-a răspuns el sec.

„Nu te cunosc“ a răsunat dinăuntru casei.

Supărat, bărbatul a plecat iarăși și s-a întors abia a doua zi. Ușa era tot încuiată.

„Cine ești?“ l-a întrebat iar femeia.

„Sunt eu!“ s-a răstit bărbatul.

„Nu te cunosc“ i s-a răspuns dinăuntru.

Mâniat, bărbatul a plecat în lumea largă. A colindat tot pământul, dar n-a găsit ce dorise, așa că, într-un târziu, a bătut iar la ușa închisă a casei:

„Cine ești?“ l-a întrebat glasul femeii.

„Sunt Tu“, i-a răspuns el blând, iar femeia i-a deschis și s-au prăbușit unul în brațele celuilalt.

Așa este normal în viața familiei creștine! De ce să rămân la egoismul care crede că „mi s-a dat un ajutor potrivit“ și să nu trec la jertfirea de sine care știe că eu am fost dăruit ca „ajutor potrivit“ pentru partenerul meu de viață?

Fiecare dintre soți are datoria să se întrebe: „Am fost și sunt eu un ajutor potrivit pentru el (ea)? Am făcut eu tot ceea ce mi-a spus Dumnezeu pentru fericirea lui (ei)?“

Cuvintele acestea sunt frumoase și, deși par grele, ele măsoară creșterea noastră în asemănarea cu Domnul Isus. În ierarhia de valori a lui Dumnezeu, cel mai mare nu este cel căruia i se slujește, ci acela care slujește el însuși celor din jurul său.

Vrei să ști dacă ai o căsnicie fericită? Vrei să știi dacă ai reușit să fii un ajutor potrivit pentru partenerul tău de viață? Aplică atunci „testul căsătoriei!“

Acest test constă în repetarea întrebărilor care v-au fost puse în ziua cununiei: „De bună voie și nesilit de nimeni ...?“ Vezi dacă soțul sau soția ta mai are aceeași strălucire în ochi când rostește: „Da“. Bineînțeles că nu se pune problema unei eventuale despărțiri. Totuși, testul poate da pe față multe realități și resentimente ascunse. Dacă se întâmplă așa și în cazul tău, lasă totul de o parte și stai de vorbă, pe îndelete, cu partenerul tău de viață. Este timpul să răstignești „egoismul ascuns“ și să revii cu râvnă „la faptele tale dintâi“. (Ω)

Chuck Missler, unul din teologii americani pasionat de profetologie, întreține un „site“ de Internet unde urmărește zece mișcări mondiale care prevestesc apropierea venirii Domnului.

Site-ul se numește „Koinonia“ și poate fi accesat la adresa: <http://www.khouse.org/strategictrends/>

Vom prelua de la acest student al profețiilor articole pe care le socotim de interes general pentru noi toți.

1. Arme de distrugere în masă	Mat. 24:22
2. Pericolul Islamic	Dan. 11
3. Bătălia pentru Ierusalim	Zah. 12; Luca 21
4. Invazia lui Magog	Ezech 38, 39
5. Apariția superstatului european	Dan. 2:7
6. Ridicarea Chinei	Isaia 49; Apoc. 19
7. Plăgi biotehnice globale	Apoc. 6:8
8. Religia ecumenică	Apoc 13, 17, 18
9. Guvernul mondial	Apoc. 13
10. Rolul Americii	2 Cron 7:14

Vom căuta să păstrăm numerotarea aceasta și vom identifica specificul unei știri după numărul perspectivei profetice în care se încadrează.

Cu prudența recomandată în astfel de îndeletniciri, vom parcurge împreună studiile acestui om de excepție.

CUTREMUR ÎN ASIA

Puncte de vedere

Ne oprim foarte greu și foarte rar din iureșul vieții de fiecare zi pentru a ne gândi la adevărurile mari și la întrebările fundamentale. Trebuie să vină câte o catastrofă de magnitudine tragediei din Asia de sud est pentru a ne da o astfel de oportunitate.

Una din definițiile date procesului de gândire este „Dialogul sufletului cu el însuși.“ Din astfel de „dialoguri“ se nasc concluzii care ne influențează apoi tot restul vieții. Vă invit să

aflați câteva puncte de vedere ale oamenilor despre teribila tragedie umană din Asia și să încercați apoi să vă formați propriile dumneavoastră concluzii.

Ce s-a întâmplat?

Pe 26 Decembrie 2004, s-a produs un cutremur devastator de magnitudinea 9.1 pe scara Richter la o adâncime de 9 kilometri sub scoarța pământului în imediata vecinătate a insulei Sumatra din arhipelagul indonezian.

Peste 155.000 de oameni și-au pierdut viața. Familii întregi au fost înghițite de valurile uriașe care s-

Perspective profetice

au abătut apoi asupra uscatului. În alte cazuri, copii au fost smulși de valuri din brațele părinților lor, soți au fost despărțiți pentru totdeauna de soțiile lor, întregi localități au fost distruse, iar asupra pământului întreg s-a coborât întunecarea unei tristeți chinuitoare.

În doar câteva minute, unele din cele mai frumoase regiuni ale globului au ajuns gropi de gonoi urât mirositoare; un paradis turistic s-a transformat într-un iad al disperării. Valul de apă a ridicat imediat după el un alt val, valul întrebărilor. Cum de a fost posibil?

Care este explicația creștină a acestei catastrofe? Ce înseamnă acest eveniment? Din nefericire, răspunsurile care s-au dat pe alocuri au născut o și mai dureroasă stare de confuzie.

Părerile teologilor liberali

Unii lideri religioși au spus că nu trebuie să citim nimic acolo unde Dumnezeu n-a scris nimic clar. După ei, „astfel de catastrofe nu pot fi înțelese și n-are rost să ne preocupăm cu explicarea lor.“ Un astfel de punct de vedere ne lasă însă să contemplăm un Dumnezeu arbitrar și imposibil de înțeles de creaturile Sale. O asemenea atitudine este mai degrabă rodul unei teologii liberale, care promovează lipsa unei legături personale reale între Dumnezeu și copiii Săi de pe pământ.

Martin Kettle, reporter al ziarului englez „The Guardian“ pune problema în termeni foarte clari: „Sau există o explicație naturală a acestor fenomene sau trebuie să le punem pe seama lui Dumnezeu. O explicație naturală ne lasă fără nici o logică mulțumitoare. Dar nici încercarea de a împăca existența unui Dumnezeu bun cu existența atâtor evenimente tragice nu ne lasă ntr-o stare cu mult mai bună.“

Un exemplu de cum „nu“ trebuie să răspundem, ca și creștini, în fața unor astfel de tragedii ne-a fost pus

la dispoziție de arhiepiscopul de Canterbury, Rowan Williams. Scriind în „The Sunday Telegraph“ el spune: „Orice moarte accidentală, fără noimă ,pune ‘n pericol credința care dorește să aibă ‘ntotdeauna răspunsuri imediate și clare. Puși ‘n fața unor dezastre paralizante de magnitudinea celor petrecute ‘n Asia, este normal să ne simțim profund tulburați și ‘ncă și mai profund neputincioși. Nu găsim nici o explicație și nu văd nici cum vom putea ieși dintr-un asemenea impas al credinței. Prevăd, cu un sentiment de greață bolnăvicioasă, că va trebui pur și simplu să mergem mai departe, fără să putem uita și fără să putem da vreo interpretare fericită.“ Ziarul a profitat de ezitățile arhiepiscopului pentru a intitula articolul: „Așa ceva ne face să ne îndoim de existența lui Dumnezeu“.

Provocarea pe care o aruncă astfel de gânditori creștinismului este evidentă. Dacă Dumnezeu este și atotputernic și bun în același timp, cum de se întâmplă dezastre și cum de există suferință? În cuvintele unui personaj dintr-o piesă care a luat premiul „Pulitzer“ aici în America: „Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, atunci El nu este și bun, iar dacă Dumnezeu este bun, atunci El nu este Dumnezeu.“

Explicația ateului

Pentru un intelectual ateu, catastrofele sunt la fel de lipsite de sens ca și întreaga noastră existență pe pământ. Nu trebuie să căutăm o explicație logică de dincolo de forțele oarbe ale naturii. Tragediile fac parte integrantă din haosul general care ne înconjoară. Filosoful britanic Bryan Appleyard trage concluzia: „Adevărul simplu; n-are rost să complicăm lucrurile. Natura, necontrolată, nestăvilită, impredictibilă ne poate și astăzi, ‘ntr-o singură secundă, umili toată mândria și prăbuși toate planurile. Suntem doar o pojghiță subțire de inteligență silită să existe ‘ntr-un spațiu subțire de atmosferă din jurul unei planete mici, care orbitează ‘n jurul unei stele oarecare.“ Cu alte cuvinte, tragedia din Asia este doar încă un accident petrecut într-o lume ea însăși accidentală și observat

de niște creaturi umane, apărute și ele accidental. Nu ne rămâne decât să-l întrebăm pe un astfel de ateu: „De unde a apărut parerea lui atât de rațională și inteligentă într-o lume atât de haotică?“

Păreră creștinilor biblici

În Australia, situată mult mai aproape de locul tragediei, Phillip Jensen este de părere că „astfel de cutremure și dezastre de care sunt urmate trebuie văzute ca avertismente venite din partea lui Dumnezeu despre apropierea judecării de la urmă.“ Păreră lui a fost însă mult prea „extremistă“ ca să fie acceptată de Neil Brown, Diacon la Catedrala Catolică Sfânta Maria, care a comentat: „O asemenea credință este mai degrabă oribilă, când stai să o analizezi ‘ndeaproape.“

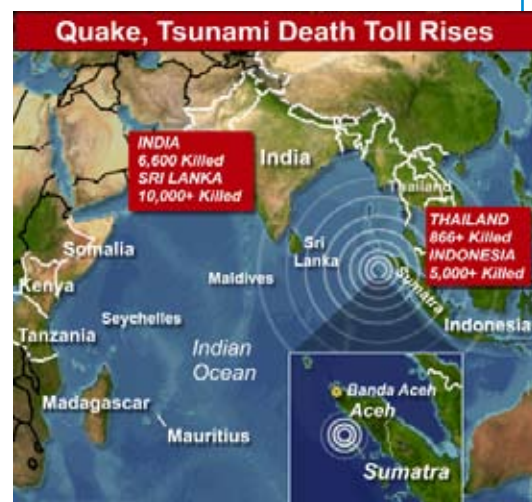
În ciuda reacției lui Neil Brown, eu cred că Phillip Jensen are perfectă dreptate. Domnul Isus însuși ne-a anunțat despre dezastre naturale care vor marca și anunța venirea vremii sfârșitului (Matei 24:7-8). Acesta este adevărul Scripturii. Cataclismele „naturale“ anunțate de Domnul Isus nu au o origine naturală, ci supranaturală. Foametea, cutremurele, războaiele și ciumele vor fi „durerile nașterii“ care vor prefața Necazul cel Mare și Judecata. A spune altfel înseamnă a „lega în chip ușuratec rana“ oamenilor, într-o încercare vinovată de a le liniști conștiința.

R. Albert Mohler, Jr., președinte la „The Southern Baptist Theological Seminary“ din Louisville, Kentucky este de părere că:

„Un răspuns creștin corect trebuie să includă nu părerile oamenilor, ci textul Cuvântului inspirat. El trebuie să reafirme nu doar atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu, ci și dreptatea și sfințenia divină. Da, Dumnezeu controlează ‘ntregul univers, până la limitele celor mai mici particole elementare ale lui. El este interesat ‘nsă mult mai mult ‘n ceea ce se va întâmpla nu cu partea materială a universului, ci cu partea spirituală a

lui, cu sufletele oamenilor care trăiesc ‘n el.

Dumnezeu care a creat lumea aceasta este și Dumnezeu care a condamnat-o la piere din cauza

păcatului care o mistuie pe dinăuntru. Creștinii trebuie să răspundă unui astfel de cataclism cu o stare de simpatie pentru cei năpăstuiți, plângând ‘mpreună cu cei ce plâng, oferind asistență materială, dar mai ales fiind gată să ofere o asistență spirituală curajoasă care nu se rușinează să-L prezinte pe Isus Christos drept singura cale de a scăpa de sub mânia viitoare.“

Este interesant să vedem că păreră acestui teolog baptist seamănă în mare măsură cu păreră unui cleric musulman proeminent. Bazat pe pasaje din Coran care au preluat istoria Vechiului Testament, el aduce aminte de Sodoma și Gomora.

Păreră unui teolog musulman

Sub titlul „Homosexualitatea și curvia, cauzele valului ucigaș“, Middle East Media Research Institute TV Monitor Project, a tradus un interviu televizat acordat de Sheik Fawzan Al-Fawzan, profesor la Al-Imam University. Iată păreră acestui om despre evenimentele petrecute în preajma Crăciunului:

„Aceste mari tragedii și pedepse care au șters de pe fața pământului sate ‘ntregi, orașe și chiar ‘ntregi ținuturi, sunt pedepse ale lui Alah peste

oamenii de acolo, chiar dacă ei au fost musulmani. Unii din părinții credinței noastre au spus că dacă va fi dezmaț și curvie 'ntr-o anumită localitate, Alah 'ngăduie distrugerea ei." Profesorul pune în această categorie a locurilor păcătoase resorturile turistice distruse de valul maritim.

„Știm cu toți că, 'n aceste stațiuni turistice, care există din păcate 'n țările islamice și neislamice din această parte a Asiei, se practică, mai ales la Crăciun, tot felul de curvii și perversiuni sexuale. Faptul că pedeapsa a venit tocmai atunci este un semn de la Alah. S-a 'ntâmpat de Crăciun, când curvari și dezmațați din toate părțile lumii se adună acolo ca să se „distreze“ curvind și săvârșind tot felul de perversiuni. S-a 'ntâmpat exact atunci, lovindu-i pe toți și distrugând toată această industrie a desfrâului. Țara a fost transformată 'ntr-un pustiu 'n care nu se mai aud decât croncănitul corbilor: Vă spun, acesta este un semn deosebit și o pedeapsă la care ar trebui ca toți musulmanii să se gândească bine. Tot ce ne mai rămâne este să ne rugăm pentru iertare. Trebuie să facem ispășire pentru păcatele noastre și pentru faptele păgânilor proști care trăiesc printre noi. Numai așa vom scăpa de pedeapsă. Trebuie să luptăm 'mpotriva curviei, a homosexualității, a luxului desfrânat, a corupției de pe fața pământului și a celor care pun 'n primejdie viața oamenilor.“

Analiza acestui teolog islamic s-ar purta să fie corectă, chiar dacă teologia lui în ceea ce privește

soluțiile oferite este nu tocmai corectă.

Păreră Domnului Isus

Nu-i așa că dacă L-am putea întreba direct pe Domnul Isus și dacă El ne-ar răspunde, am afla care este adevărul? Care este oare punctul Lui de vedere? Perplexitatea noastră în fața tragediei din Asia nu este singulară. Ceva asemănător s-a întâmplat și în timpul vieții Lui terestre:

„În vremea aceea au venit unii, și au istorisit lui Isus ce se 'ntâmplase unor Galileeni, al căror sânge 'l amestecase Pilat cu jertfele lor.

„Credeti voi“ le-a răspuns Isus „că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiti, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste care a căzut turnul din Siloam, și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, care locuiau 'n Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiti, toți veți pieri la fel.“

El a spus și pilda aceasta:

„Un om avea un smochin sădit 'n via sa. A venit să caute rod 'n el, și n-a găsit. Atunci a zis vierului: „Iată că sunt trei ani, de când vin și caut rod 'n smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?“

„Doamne“ i-a răspuns vierul „mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de

jur 'mprejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum 'nainte va face roadă; dacă nu, 'l vei tăia.“ (Luca 13:1-9).

„Dacă nu vă pocăiti, toți veți pieri la fel“. Răspunsul acesta este direct și răspicat. El ne spune că ne aflăm toți sub amenințarea mâniei lui Dumnezeu, toți la fel de vinovați și toți la fel de condamnați la pieire. Lipsa de rodire corespunzătoare cu așteptările lui Dumnezeu ne așează într-un pericol mortal. „Vierul“ acestui univers nu va răbda la nesfârșit „să facem umbră pământului degeaba!“

Singura cale de ieșire din această primejdie este calea pocăinței, adică examinarea propriei poziții înaintea lui Dumnezeu, realizarea unei întoarceri la El și a unei împăcări cu El prin jertfa Domnului Isus și reîntrirea în calea ascultării de voia Domnului.

Un studiu foarte bun de pedagogie a arătat că înțeleptul învață din propria-i gândire, oamenii obișnuiți învață din experiență, cei proști învață de nevoie, iar cei răi învață din instinctul de conservare. Pe unii îi poți schimba cu cuvântul, pe alții doar cu forța. Știind că suntem așa, Dumnezeu folosește și binele, dar și răul, și mângâierea, dar și nuiua, pentru a ne ajuta să ne înțeleptim.

Fie ca această recentă întâlnire cu moartea să înțelepțească măcar pe unii și să-i facă să câștige viața. - M.M.

Vremurile bune sunt când cei care umblau mai ieri desculți, încep să se plângă de prețul pantofilor.

O coincidență este o minune mai mică în care Dumnezeu preferă să rămână anonim. - Anatole France

Nu-i important de unde vii, ci unde te îndrepti, nu ce stăpânești, ci ce te stăpânește, nu ce ai pe tine, ci ce ai în tine.

Nu omul este controlat de circumstanțe, ci ele sunt controlate de om. - Benjamin Disraeli

Nu există circumstanțe, oricât ar fi ele de rele, din care un om înțelept să nu scoată ceva bun; nici circumstanțe, oricât de bune ar fi ele, pe care cel rău să nu le folosească spre paguba lui - Francois de Rochefoucauld

Nu circumstanțele din viața noastră ne determină caracterul, ci relația noastră cu Dumnezeu, indiferent de circumstanțele vieții.

S-ar putea ca circumstanțele să te împiedice să aduni o avere mare, dar ele nu vor reuși să te împiedice să-ți formezi un mare caracter.

Important nu este să spui: Iată ce au făcut din mine, ci: Iată ce am făcut eu din ceea ce au făcut ei din mine. - J.P. Sartre

Fii optimist în ceea ce crezi și dă întotdeauna o șansă viitorului.

De cea mai mare importanță nu este ceea ce ni se întâmplă, ci ceea ce se întâmplă „în noi“ !

Ce așteaptă o fată care vrea să se căsătorească de la un băiat?

Bună întrebare.

Poate și băieții se întrebă la fel, oare ce așteaptă o fată care ar vrea să se căsătorească de la mine?

Sunt pe deplin convinsă că puțini sunt aceia care nu ar putea să-și răspundă singuri la o asemenea întrebare, de aceea cred că acest articol vine doar în confirmarea a ceea ce băieții deja cred. În calitate de fată necăsătorită, dar cu dorința de căsătorie, aș putea spune ce doresc eu să găsesc la un băiat cu care vreau să mă căsătoresc.

Îmi doresc în primul rând să văd că el are o relație bună cu Dumnezeu, și că Isus este și Domn în viața lui, nu numai Mântuitor.

Nu mi-ar plăcea să văd că-și caută o soție încercându-le pe toate care îi sunt la dispoziție, ci să văd că se consultă cu Domnul în privința aceasta, că este gata să renunțe la etalonul lui, la idealul lui de femeie, în cazul în care o fată anume ar părea să-i fie destinată lui de către Dumnezeu. Să nu fie fixist, de neclintit, încăpățânat, ci flexibil și înțelept.

Dumnezeu ne învață să deosebim lucrurile de preț de cele fără preț. Asta se potrivește și la capitolul frumusețe. Se spune că o femeie frumoasă este bună o săptămână, dar o femeie bună este frumoasă toată viața. Biblia însăși spune în

Proverbe ... că ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui.

Mi-ar plăcea să văd că bărbatul, în alegerea femeii potrivite, își concentrează atenția în special asupra frumuseții interioare a acesteia și mai apoi asupra celei exterioare. Știu că acest lucru poate fi destul de dificil pentru ei la un moment dat, dar un bărbat în Christos, un om al lui Dumnezeu, va fi capabil de asta și va dobândi apoi o fericire și o împlinire care vor depăși cu mult așteptările lui inițiale și chiar idealul său.

Responsabilitatea este o altă caracteristică pe care un bărbat trebuie să o dețină. Să fie responsabil de ceea ce spune, de ceea ce face, gata să-și recunoască greșelile și să se îndrepte, fără a căuta scuze, conștient de faptul că această calitate îi este impusă în primul rând de către Dumnezeu. Responsabil de siguranța familiei și de condiția spirituală a acesteia, atât ca soț cât și ca tata.

Mi-ar plăcea deasemenea să văd că este un om căruia îi place curățenia. Cred că asta vorbește și despre lăuntru unui om într-o oarecare măsură.

RADIO

„VOCEA EVANGHELIEI” - TIMIȘOARA

REPORTER - IOAN CIOBOTĂ

Aproape toate femeile își doresc să găsească un băiat care să fie capabil să răspundă nevoilor lor de a fi iubite. Aceste nevoi diferă de la o persoană la alta, iar bărbatul trebuie să fie suficient de interesat că să încerce să le descopere.

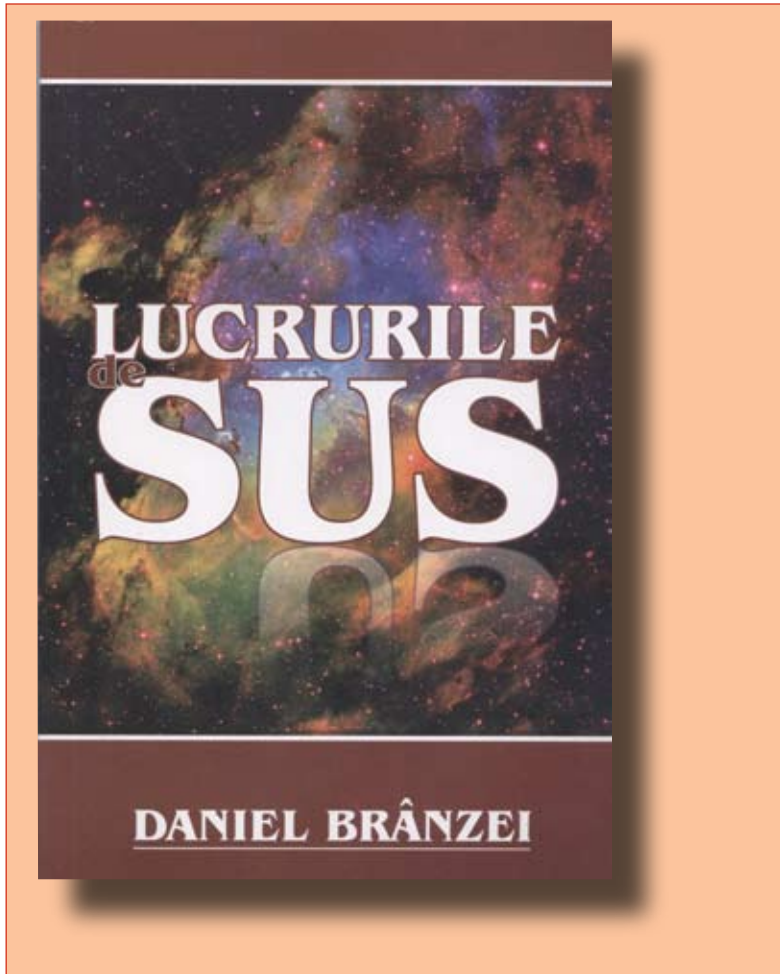
O femeie așteaptă să fie înțeleasă și să aibă siguranța că bărbatul este pentru ea putere în slăbiciune, far în întuneric și călăuză în rătăcire.

Chiar și apostolul Pavel spune că femeia este un vas mai slab, de aceea nevoile și dorințele ei pot fi mai multe decât ale bărbatului.

Cu toate acestea, fiecare dintre noi, bărbați sau femei, nu trebuie să ne hrănim cu așteptările noastre, ci să cerem încredințarea că avem alături de noi persoana hărăzită de Dumnezeu și apoi să o iubim așa cum este, cu o dragoste care acceptă și dăruiește totul.

(articol de Florina Cazan - misionara Draganesti-Olt)

Este posibil să comunicăm cu cei morți?

„Dacă cineva se duce la cei ce cheamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei, „mi voi ntoarce mâna împotriva omului aceluia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui“ (Levitic 20:6).

Această întrebare vine mai ales din partea celor care au pierdut de curând pe cineva foarte drag și-i simt foarte acut lipsa. Singurătatea produsă de moartea cuiva este una din cele mai grele. Ea poate duce uneori la stări de depresie nervoasă, de melancolie bolnăvicioasă. În astfel de situații, cel în suferință „simte“ parcă prin preajmă prezența ființei iubite. Folclorul popular vorbește despre strigoi și năluci care mai circulă încă noaptea prin preajma locurilor unde au trăit.

În România, este cunoscut cazul marelui scriitor, filolog, istoric și folclorist Bogdan Petriceicu Hașdeu

(1838-1907), descendent dintr-un bunic evreu numit „Tadeu“, din Basarabia. Mircea Eliade îl numește „un geniu de o înspăimântătoare vastitate“.

de o boală necruțătoare pe atunci, tuberculoza. După moartea fiicei sale, Hașdeu a căzut într-o puternică depresie. A devenit pesimist și închis în sine. În fața unei coli albe de hârtie, avea el să mărturisească mai târziu, a simțit deodată o zvâcnire ca o bătaie în tâmpla stângă. Ochii i

Hașdeu a resimțit foarte acut pierderea fiicei sale Iulia. În anul 1888, la numai nouăsprezece ani, această promițătoare poetă în limba franceză, a fost secerată

s-au întunecat și mintea i-a devenit confuză. În ciuda acestui fapt, când și-a revenit, a descoperit cu uimire că pe hârtie erau așternute câteva rânduri, în atât de cunoscuta caligrafie a fiicei sale: „Sunt fericită. Te iubesc. Ne vom revedea. Asta ar trebui să-ți fie deajuns.“

Iulia Hașdeu a fost un copil supradotat, la doi ani jumătate putea citi, la opt ani putea scrie. La opt ani neîmpliniți, Iulia a trecut examenele cumulate ale celor patru clase primare. La 11 ani a absolvit, la Colegiul Național „Sfântul Sava“, cele patru clase gimnaziale. În paralel a urmat cursurile Conservatorului de muzică din București (clasele de pian și canto), pe care le-a terminat cu Premiul I. În 1881, Iulia a plecat la studii la Paris. După primele examene pe care le trece cu succes a devenit bursieră a Statului Român. În iulie 1886, și-a luat bacalaureatul în litere, la Sorbona (retorică și filosofie), după care urmează cursurile „Ecole des Hautes Etudes“ din Paris. În paralel a luat lecții de pictură cu Diogene-Ulysse Napoleon Maillard și de canto cu tenorul Lawers. Pentru teza de doctorat a ales ca subiect „Filosofia populară a Românilor: logica, psihologia, metafizica, etica“.

Bogdan Petriceicu Hașdeu a fost mândru de inteligența fenomenală a fetei sale. Separați de distanță, cei doi au întreținut o bogată corespondență.

Pentru tatăl cuprins de jale, moartea fetei preaiubite a marcat începutul unui total colaps psihologic. Viața socială și activitatea ca om de litere încetează. Singura lui preocupare rămâne o încercare pasionată de a intra în contact cu fata lui. Retras în singurătate, Hașdeu pornește pe poteca unor cercetări stranii: comunicarea cu cei morți. O mărturie despre asta este cripta funerară din cimitirul Belu din București. Iată o descriere făcută de cineva în anul 1939: „Iat-o! Iulia Hașdeu este printre noi! Pământul i-a păstrat trupul intact chiar și după moarte! Nici un vierme n-a întinat acest crin. Prin sticla vrăjită a criptei, Hașdeu venea să vegheze în fiecare zi trupul copilului îmbălsămat, să stea la

masa ei de lucru, printre obiectele care îi aparținuseră și să comunice cu ea într-o limbă numai de ei doi cunoscută. O putem vedea și noi, chiar dacă au trecut între timp cinci zeci de ani. Stă așezată în sarcofagul ei alb, sub un acoperiș de cristal. Este îmbrăcată în alb, fața îi este ca de pergament, de aceeași culoare albă ca și rochia.“ (C. Manolache - „Viața strălucitoare a Iuliei Hașdeu“).

Nefericitul tată dorea însă un loc unde să se poată întâlni cu spiritul fiicei sale departe de curiozitatea și compasiunea oame-nilor. Pentru aceasta, Hașdeu a construit pe proprietatea de la Câmpina un castel memorial, ale cărui planuri, pretinde el, i-au fost transmise direct de fata lui prin comunicări spiritiste.

Tânjind după o întâlnire cu Iulia și dorind să biruiască limitele impuse de moartea ei, Hașdeu s-a dedicat experimentelor spiritiste. În prologul faimoasei lui lucrări „Sic cogito“ (Așa gândesc eu“), el pretinde că toată cartea a fost scrisă sub dictare transcendentă directă, prin comunicare directă cu spiritul fiicei sale, la șase luni după moartea ei.

Hașdeu credea că fata lui veghează asupra lui și-i călăuzește toate acțiunile. De altfel, el susținea că fiica lui a avut puteri paranormale chiar și înainte de moarte, așa că s-a abandonat total autorității spiritului ei. Îmbătrânit și foarte sensibil, ședințele de spiritism îl oboseau foarte repede, așa că nu reușea să scrie decât maximul zece cuvinte ale comunicărilor lui cu Iulia. Pe parcurs, ședințele lui de spiritism au devenit populare, mai ales printre intelectualii vremii. Chiar și pictorul Nicolae Grigorescu, care și-a trăit ultimii ani în vecinătatea castelului, a participat la aceste ceremonii. În ele, s-au desfășurat tot felul de lucruri stranii. Au fost efectuate tot felul de fotografii în încercarea de

a immortaliza „aparițiile“ de dincolo de moarte. Una din reușitele acestor experimente este socotită și imaginea bunicului lui Hașdeu, înregistrată pe o placă fotografică „Lumiere 6684“.

Castelul din Câmpina a dat naștere la tot felul de legende locale. Sedus de fama fetei lui Hașdeu, un ziarist obscur din Ardeal, Teodor Olimpiu Albini, a avut o idee demnă de presa modernă: să treacă munții cu un pașaport, să meargă la Câmpina și să adune folclorul creat în jurul castelului. Iată câteva fragmente din însemnările lui, republicate la jumătate de secol mai târziu în revista „Cosânzeana“ din Brașov:

„Noaptea, dincolo de porțile zăvorâte ale castelului, o poți auzi pe Iulia cântând la pian. Câteodată, îl poți auzi și pe bătrânul Hașdeu strigând: „Bravo!“ și aplaudând (la moartea Iuliei avea numai 50 de ani). Uneori poți auzi pianul cântând și în amiaza mare.“

„Nimeni nu îndrăznește să meargă pe lângă castel. Oamenii trec pe cealaltă parte a drumului și-și fac cruce de parcă ar fi speriați de dracu. Oamenii care trăiesc în preajmă s-au plâns la primărie și au cerut ca să fie dărâmate și casa și castelul îndrăcit.“

„Ne-am urcat într-un pom și am stat ascunși toată noaptea. N-am putut vedea nici un strigoi intrând în castel, dar, în zori, domnișoara Iulia

a ieșit afară pe terasa din stânga. Era îmbrăcată într-o rochie albă, avea brațele pline de flori, iar părul era adunat într-un coc cu o stea mare. A doua zi, măturătorii au găsit niște flori de-a lungul zidului castelului. Era în septembrie și nu mai era normal să existe flori ca acelea. Chiar

și polițaiul îți poate spune că este adevărat.“

„Când veneau domnii la ședințele spiritiste de acolo, la noi se stingeau în casă toate lămpile. Ieri, mama mea a trebuit să le reaprindă de vreo patru ori. Uneori, noaptea bătrânul urla ca un lup. Vine la fereastră, cu cămașa de noapte deschisă, cu ochii roșii ca focul, și strigă: „Vină mafilă / Papaliga tatanta“, și-o spun eu, o descântare vrăjitorescă ...“ (probabil: „Vien, ma fille, papaliga t'attend“, în traducere din franceză: „Vino fata mea, „papaliga“ - așa îl numea Iulia pe tatal ei - te-așteaptă“).

Este evident că Hașdeu a căzut în spiritism (o mișcare pseudo științifică care pretinde că poate comunica cu spiritele celor morți).

Cum a fost posibil așa ceva? Cum a putut un om de cultura lui Hașdeu să cadă într-o așa rătăcire? Poate faptul că pe când era încă bine și sănătos a fost editorul revistei „Aghi-uță“ din București (1863) este un indiciu pentru adevărata sa motivație. Chiar și cartea „Sic Cogito“, nu este altceva decât o lucrare de filosofie spiritistă.

Avem voie să comunicăm cu cei morți?

Biblia este foarte clară și ne interzice cu desăvârșire așa ceva:

„ ... dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i uciideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor“ (Leviticul 20:27).

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeuul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta.

Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei

izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta“ (Deuteronom 18:10-14).

Dumnezeu nu ne interzice ceva ce este imposibil. Nu veți citi, de exemplu, în Biblie că Dumnezeu a spus cuiva „îți interzic să zbori“ sau îți interzic să te faci nevăzut“ ! Atunci când ne interzice ceva printr-o poruncă expresă, Dumnezeu o face sau pentru că lucrul acela este posibil, dar periculos, sau pentru că lucrul acela poate fi foarte ușor confundat cu o pervertire satanică înrobitoare.

Să ne aducem aminte de râvna împăratului Saul pentru Dumnezeu și felul în care a curățit el țara de astfel de practici:

„Saul îndepărtase din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghiceau“ (1 Samuel 28:3b).

Este evident că ascultarea de Dumnezeu l-a îndemnat să facă asta. Numai neascultarea vinovată l-a făcut apoi să se răzgândească și să meargă la En-Dor:

„La vederea taberii Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică, și un tremur puternic i-a apucat inima. Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim..., nici prin prooroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: „Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb.“ Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții.“

Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine, și a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemând un mort, și scoală-mi pe cine-ți voi spune.“

Femeia a zis: „Pe cine vrei să-ți scol?“ Și el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel.“

Când a văzut femeia pe Samuel, a scos un țipăt mare și i-a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai înșelat? Tu ești Saul!“

„mpăratul i-a zis: „Nu te teme de nimic; dar ce vezi?“ Femeia i-a zis lui Saul: „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.“

El i-a zis: „Cum e la chip?“ Și ea a răspuns: „Este un bătrân care se scoală, și este învelit cu o mantie.“ Saul a înțeles că era Samuel, și s-a plecat cu fața la pământ, și s-a închinat.

Samuel i-a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?“ Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtoare: Filistenii îmi fac război, și Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a...

răspuns nici prin prooroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac.“

Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău? Măine, tu și fiii tăi, veți fi împreună cu mine și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor.“

„Mi-am pus viața în primejdie“ a spus vrăjitoarea din En-Dor. Aceasta pentru că legea lui Dumnezeu interzicea chemarea morților sub amenințarea pedepsei capitale. Poporul lui Dumnezeu trebuie să stea de vorbă cu Dumnezeu, nu cu cei morți!

De fapt, faptul că Saul „a chemat morții“ a fost și motivul care l-a determinat pe Dumnezeu să îl omoare. Dacă n-ar fi făcut acest lucru, poate că ar mai fi rămas în viață:

„Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a ‘ntrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a ‘ntrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât, și ‘mpărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai“ (1 Cronici 10:13-14).

Profetul Isaia se miră din partea lui Dumnezeu de aplecarea celor din Israel spre consultarea cu spiritele celor morți:

„Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc“ răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el

pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!“ Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta (Isaia 8:19).

Aceste realități din Vechiul Testament trebuie să ne fie avertismente și nouă, căci și astăzi mulți manifestă o înclinare periculoasă spre supranaturalul magic și spre practici spiritiste. Nu tot ce este supranatural este dumnezeiesc! Cei ce trec în teritoriul „dușmanului“, chiar dacă sunt animați de cele mai sincere porniri, riscă să fie luați „prizonieri“ și să fie „înrobiți“ pentru vecie. Unii, care vor să-și justifice neascultările, citează întâlnirea dintre Domnul Isus și ucenicii cu Moise și Ilie pe muntele schimbării la față. Ei spun că Dumnezeu ne poate îngădui să stăm de vorbă cu cei plecați „dincolo“. Oare să se fi răzgândit Dumnezeu în această privință?

Nicidecum! Moise și Ilie au apărut atunci și acolo ca să stea de vorbă cu Domnul Isus, nu cu ucenicii! Nu există nici un evreu care să practice astăzi rugăciunea la Moise sau la Ilie, sub pretenția de a primi mijlocirea lor înaintea lui Dumnezeu! Enoh a fost răpit încă de viu la cer ca și Ilie, totuși, nici unui evreu nu i-a trecut vreodată prin cap să caute să stea de vorbă cu el sau să-l roage să mijlocească! Dumnezeul evreilor este Dumnezeul „lui Avraam, Isaac și iacob“, dar nici un evreu nu se roagă astăzi patriarhilor! Ei știu că așa ceva ar intra sub pedeapsa divină și ar fi tot una cu idolatria. Necazul este cu unii din poporul lui Dumnezeu de astăzi, cu cei din așa zisa biserică creștină istorică în care s-a furișat pe nevăzute de seamă închinarea la sufletele celor morți sub titlul de „cinstire a sfinților“ sau „rugăciune la sfinți“! Să ne fie îngăduit să spunem că cine o practică se expune la mari pericole spiritiste și dă dovadă de o flagrantă neascultare față de voia lui Dumnezeu. Oare pelerinajele la tot felul de „moaște“ ale unor sfinți nu este la fel de „bolnăvicioasă“ ca și atitudinea lui Hașdeu față de trupul mort al Iuliei ? Și nu este asta o practică la fel de vinovată ca și „chemarea morților“ osândită atât de categoric de Dumnezeu în cartea Deuteronomul?

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin

foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeuul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta“ (Deut. 18:10-11).

Oricât ar încerca ei să o justifice, închinarea la sfinți este o practică vinovată și chiar caraghioasă. Iată ce a scris Erastmus de Rotherdam, un catolic, despre această realitate:

„Și ce să spun despre cei care se înșeală mângâietor pe ei înșiși cu iluzorii absolviri de păcate și care măsoară timpul din purgatoriu cu „clepsidra“, drămuindu-l cu precizia unui tabel matematic în ani, luni, zile și ore de „necesară ispășire?“ Sunt și alții destui care, bazându-se pe mici, dar magice certificate și rugăciuni - inventate în timpul liber de către vreun impostor pios, ca distracție sau ca sursă de umplere a propriului buzunar - cred că pot dobândi bogății, onoare, un viitor fericit, sănătate, eternă prosperitate, viață lungă și o năbădăioasă bătrânețe, încununată toate la sfârșit de rezervarea unui loc „la dreapta lui Christos“ în slavă. În ce privește această cinste de la urmă, ei ar vrea să o amâne pe cât se poate de mai târziu, socotind că bucuriile cerului merită să fie gustate numai atunci când vor fi isprăvit să guste din toate bucuriile acestei lumi, de care se țin strâns legați cu amândouă mâinile!

Negustorul, soldatul și judecătorul deopotrivă cred că pot curăța dintr-o singură mișcare toată murdăria adunată o viață întreagă în grajdul Augean al propriei vieți, plătind cu un singur bănuț din averea lor adunată necinstit. Se măgulesc singuri crezând că tot felul de minciuni, beții, certuri, omoruri, înșelătorii, perfidii și dezvățuri imorale pot fi achitate financiar și că odată plătind pentru trecut se pot întoarce să se bălăcească într-o nouă porție de păcate.

Cât de prostește este pentru rangurile bisericesti să-și aleagă fiecare câte un sfânt „patron“! Ce caraghios să vezi cum fiecare asemenea sfânt primește câte un anumit sector de activitate și

pretinde să i se facă rugăciuni doar într-un anume fel: unul este specializat în alinarea durerilor de dinți, altul în ușurarea nașterilor, un altul în restituirea lucrurilor furate, în salvarea celor naufragiați, în protejarea animalelor și în multe alte „indeletniciri“ sfinte, prea multe să le pot enumera. Există chiar și sfinți cu specializări multiple, în special Maica Domnului, pe care omul de rând a ajuns să o cinstească parcă mai mult decât pe Fiul ei, Christos.

Și pentru ce, la urma urmei, se roagă acești oameni prostuți sfinților? Ce le cer? Bineînțeles că cer și primesc lucruri prostești. Priviți frescele cu „izbăviri“ care au început să acopere pereții bisericilor, cățărându-se până și pe bolta tavelor. Veți vedea oare oameni mulțumind pentru că au fost ajutați să se scape de prostie sau pentru că au ajuns cu o iotă mai înțelepți în viață? Niciodată!

Veți vedea în schimb, scene înfățișând izbăviri de care te apucă râsul: unul care a fost scăpat de la înec, altul care a scăpat cu viață din bătaia pe care i-a tras-o un dușman, un altul care a fugit cu banii în timp ce tovarășii săi de furt se măcelăreau unul pe celălalt, iar un altul pentru că a fost scăpat de la spânzurătoare de un astfel de „sfânt patron al hoților“, care l-a trimis apoi să-i ușureze de bani pe alți câțiva considerați prea împovărați cu avere ...

Cât despre teologi și teologie, cu cât vom spune mai puțin, cu atât va fi mai bine, căci această cețoasă și periculoasă tagmă este înțesată de oameni dintr-o categorie cât se poate de iritabilă și agresivă, în stare să sară imediat la beregata ta, deplin convinși că ești vinovat de cel puțin șase sute de convingeri „eretice“, de care trebuie să te pocăiești. Dacă refuzi, se grăbesc să te declare „rătăcit“ - tactica lor fiind să-i terorizeze cu tunete și trăznete pe toți aceia care nu le sunt pe plac ...

Sfântul apostol Pavel, spun ei, a fost renumit pentru credință, dar a fost complet greșit când a proclamat această credință doar drept „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.“ S-ar putea ca Pavel să fi fost un specialist în ce privește dragostea, dar el, spun ei, a eșuat în încercarea de a o defini și a o delimita cu precizie dialectică în 1 Corinteni 13. În concepția lor,

ucenicii din vechime or fi luat ei evlavioși Cina Domnului, dar nici unul din ei n-a știut ce înseamnă „Terminus a Quo“ și „Terminus ad Quem“? în transubstanțiere; și nici n-au priceput cum poate fi trupul lui Christos în două locuri concomitent; sau despre diferențele care există între trupul lui Christos din cer, trupul lui de pe cruce, trupul lui din apă sfințită; și nici despre momentul precis când are loc transubstanțierea, în care parte a rugăciunii rostită pentru aceasta, ca „Quantitas Discreta“ sau într-o „stare de flux“. Ei sunt siguri că, întrebați despre astfel de lucruri, apostolii n-ar fi știut să răspundă cu exactitatea și subtilitatea la care au ajuns acum discipolii lui Scotus“ (Erasmus de Rotterdam, un mare umanist care a rămas până la moarte în rândurile catolicismului, a criticat „dinăuntru“ abuzurile și „falsurile“ din Biserica Romei. Citatele sunt din lucrarea „Elogiul nebuniei“ - 1511).

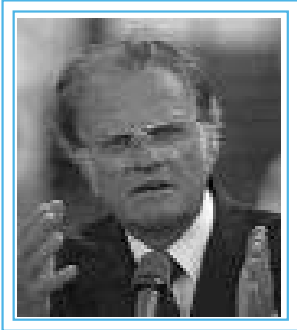
Rătăcirea rugăciunii „la sfinții dincolo“ a fost profetită de apostolul Pavel în Noul Testament:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor; abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor: Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios. (1 Timotei 2:1-7).

La întrebarea din titlul acestui subcapitol, „Este posibil să comunicăm cu cei morți?“, trebuie să spunem că Biblia interzice categoric orice încercare de a comunica cu cei morți și că nu există nici un singur text care să ne îndreptățească să credem că sfinții plecați „la Domnul“ ar avea o parte activă, conștientă în activitățile Bisericii de pe pământ sau în viața celor credincioși.

Toate „rugăciunile la sfinți“, „cultul moaștelor“ și „cultul morților“ sunt practici păgâne vinovate furișate pe ușa din dos în creștinism, care-l întristează pe Dumnezeu și dau posibilitate diavolului și duhurilor rele să-i stăpânească pe oameni.

(Puteți comanda careta „Lucrurile de sus“. Informații la sfârșitul revistei)

Dialoguri cu Billy Graham

Acum câțva timp, am făcut o glumă la adresa unui prieten. O credeam nevinovată și n-am avut nici o rea intenție, dar, de curând, mi-am dat seama că din ea a izbucnit un adevărat scandal. Ce pot să fac ca să repar greșeala mea?

Să spui lucruri denaturate, chiar mici și neimportante, despre o altă persoană, este un mare păcat. Niciodată nu vom putea aduce înapoi cuvintele pe care le-am spus. Ele se rostogolesc mai departe ca și bulgărașul de zăpadă care dă naștere unei adevărate avalanșe. Nici o glumă neserioasă nu este nevinovată și lipsită de consecințe.

Ți-aduci aminte de „telefonul fără fir“, jocul acela din copilărie care consta în murmurarea unei fraze la urechea celui mai apropiat partener? Înainte ca să se încheie cercul, fraza era deja mult schimbată și schimonosită. Cine ar mai fi putut recunoaște ceea ce a spus?

Nimic nu poate ilustra mai bine ceea ce se întâmplă atunci când ne permitem să vorbim pe altul de rău.

Vorbele sunt ca penele pe care le risipim de-a lungul drumului, nu le vom putea niciodată strânge înapoi. În cazul tău, singura atitudine creștină pe care o poți avea, este să te duci direct la prietenul tău să-i mărturisești ceea ce ai făcut și să-i ceri iertare. Apoi, încearcă imposibilul și repară ceea ce ai făcut și față de alții. Biblia spune: „Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar omul cu pricepere primește și tace“ (Prov. 11:13).

Biblia ne dă și în această privință, ca și în toate celelalte, sfatul cel mai bun. Începe să-i vorbești de bine pe ceilalți, vei fi surprins când vei vedea

ce mult te va ajuta despre care vei da informații.

Suntem creștini și împreună cu soțul meu am căutat mereu să facem căminul nostru cât mai plăcut în ochii lui Dumnezeu. Avem niște cunoștințe care ne vizitează uneori, dar, atunci când vin, practică câteva obiceiuri proaste, care ne deranjează foarte mult. Nu ne-ar bucura câtuși de puțin să fie găsiți la noi când primim vizita altor cunoștințe respectabile. Credeți că trebuie să-i invităm să plece sau ar fi mai bine să-i punem la curent cu felul nostru de a fi?

Ați încercat vreodată în timpul vreunei vizite să-i ajutați spiritual, într-un mod foarte clar și limpede? Poate că ei vin la voi tocmai pentru că au nevoie de un astfel de ajutor. Inconștient, ei vă bănuiesc posesorii unor principii de viață pe care ar vrea să și le însușească. Nu întârziati să le faceți cunoscute. Nu vă opriți numai la refuzul de a practica obiceiurile rele în familia voastră, ci treceți la aspectul pozitiv al problemei, practicând cât mai des și mai evident obiceiurile voastre bune. Lipsa primelor v-ar goli casa de activitate, dar prezența celor din urmă o va umple de sens.

Este foarte bine ca să obișnuieți să vă rugați împreună cu cei care vă vizitează casa. Puteți să vorbiți din Biblie fără a face bineînțeles polemic și, mai ales, vorbiți-le de bunătatea cu care Dumnezeu lucrează în viețile voastre.

Sunt sigur că din prea mult tact și politețe ați lăsat să vă scape foarte multe ocazii prielnice.

Aduceți-vă aminte că și Domnul Isus a stat la masă cu vameșii și păcătoșii, dar a rămas întotdeauna

cred că Lui I-a fost rușine când a fost văzut în compania celor decăzuți, căci El nu era copleșit de decăderea lor, ci reușea totdeauna să-i ridice pe ei la înălțimea staturii Lui morale.

Cu câțva timp înainte, am îndeplinit funcția de casier al Bisericii. De mai multe ori, am luat mici sume de bani din caserie cu intenția de a-i pune înapoi cât de repede îmi va sta în putință. Numai că acum, a fost ales un alt casier și îmi este rușine să-i spun ce s-a întâmplat. Totuși trebuie să înapoiez o anumită sumă pentru a corecta conturile. Puteți să mă ajutați în această privință?

Trebuie neapărat să-ți liniștești conștiința înapoind ceea ce ai sustras. Nu vei putea avea pace, înainte de a face acest lucru. Te sfătuiesc să-i spui totul păstorului bisericii. Fii sigur că el nu îți va face publicitate. Problema ta are și o latură spirituală.

Nu încape nici o discuție asupra ceea ce trebuie făcut. Trebuie însă să vedem care este cea mai bună modalitate, iar eu cred că o stare de vorbă cu păstorul este cea mai indicată. Biblia ne spune că trebuie să ne supunem celor care au o astfel de responsabilitate. „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa nu v-ar fi de nici un folos“ (Evrei 13:17).

Vaticanul scoate la lumină noi documente despre Inchiziție

În luna Noiembrie 2004, numeroase documente referitoare la Inchiziție, aflate în prezent în arhive de stat sau particulare din Italia, Spania și de la Vatican vor fi catalogate și oferite spre studiu celor interesați.

Inchiziția era o rețea de tribunale eclesiastice, din care făceau parte anchetatori și judecători. Se estimează că Inchiziția a condamnat să fie arse pe rug în jur de 50 de mii de persoane în diferite țări din Europa.

Istoricul Inchiziției

Inchiziția a fost creată de Papă în sec. 13. Perioada de „glorie” a Inchiziției a fost secolul XVI, când a pornit prigoana împotriva reformiștilor. Ea a supraviețuit ca un departament al Vaticanului până la începutul secolului 20.

Departamentul există, într-o anumită formă și astăzi, fiind condus de un prieten intim al papei.

Vânătoarea de eretici

După ce biserica romano-catolică și-a consolidat puterea de-a lungul Europei, în secolele XII și XIII, a format Inchiziția, al cărei scop era să se asigure că nici un eretic nu va submina autoritatea bisericii.

Depesele pe care le aplica celor care „făceau răul” erau variate, de la a-i obliga pe cei găsiți vinovați să meargă la biserică sau să facă pelerinaje, până la închisoare pe viață sau execuție prin arderea pe rug. Trăsătura principală a Inchiziției era că nu aștepta să primească plângeri sau să vină cineva cu acuzații. Membrii Inchiziției mergeau ei înșiși în căutarea „ereticilor”, categorie în care includeau vrăjitoarele, blasfemiatorii sau membrii altor secte religioase. Cei puși sub acuzare nu aveau dreptul să îi confrunte direct pe cei care îi acuzau sau să le pună întrebări pe timpul judecării.

Împotriva celor puși sub acuzare puteau depune mărturie chiar criminalii sau cei excomunicați.

Cel mai faimos proces a fost al lui Galileo, în 1633, condamnat fiindcă a susținut că Pământul se învârte în jurul soarelui.

Arderea pe rug

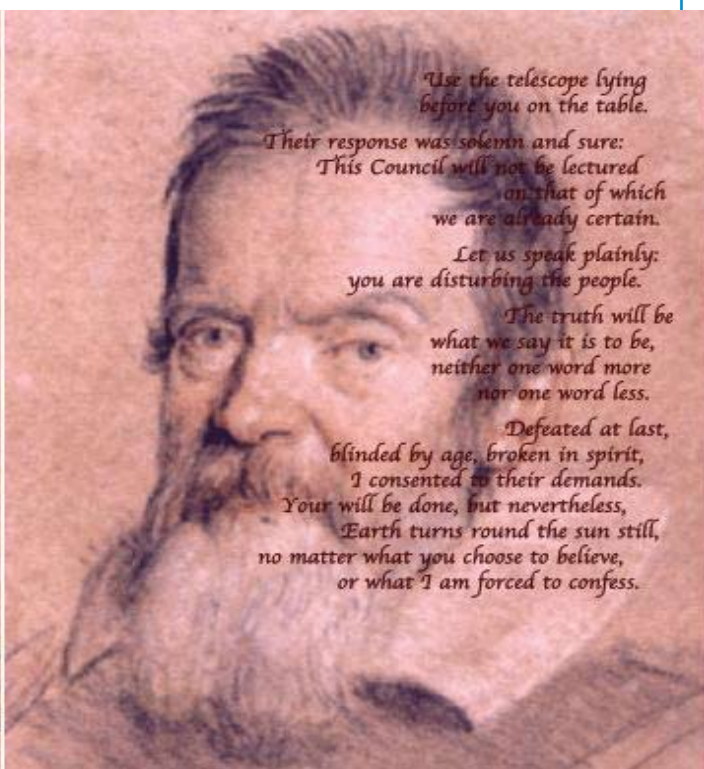
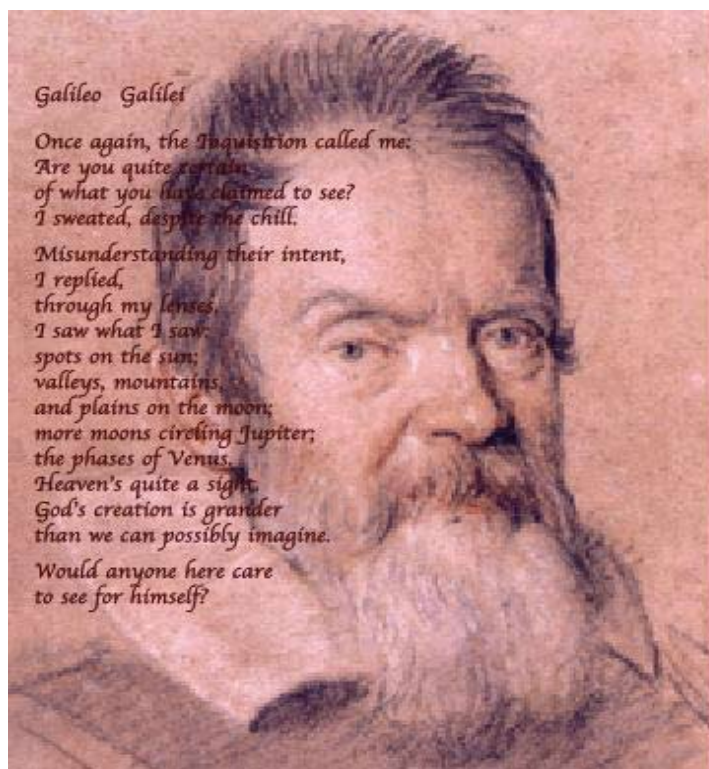
Inchiziția spaniolă, care a devenit independentă de Vatican în secolul XV, a pus la cale unele din cele mai mari abuzuri, sub argumentul „actelor de credință” - arderea pe rug devenise lege. Membrii Inchiziției spaniole, foarte zeloși, torturau oameni, organizau judecăți sumare, forțau la convertire și dădeau, fără milă, sentințe cu moartea.

Între cei căutați de Inchiziție se numărau membrii unei biserici protestante, scoasă în afara legii în secolul XII.

Un pastor al bisericii, care locuiește acum la Roma, afirmă că nu are importanță câte cazuri a avut Inchiziția, dacă multe sau puține. Important e, adaugă pastorul, să nu spui „Eu am dreptate, tu nu, așa că o să te ard pe rug.”

Studiul Vaticanului mai arată că în Inchiziția germană a prigonit mai mulți vrăjitori și mai multe vrăjitoare decât oriunde în altă parte în lume - în jur de 25.000 de execuții.

În Lichtenstein, au fost numai 300 dar, având în vedere cât de mic e acest stat, numărul reprezintă 10% din întreaga populație. (Ω)

Tabere pentru tineret

În organizarea Asociației de tineret din cadrul RBA, în luna Ianuarie au avut loc două tabere pentru tinerii adolescenți (coasta de est și coasta de vest).

Tema generală a fost „O creștere ideală” și a cuprins trei studii: Tânăru bogat - o creștere pe dimensiuni greșite, Maria - o creștere în ascultarea răsplătită și Isus - o creștere exemplară înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

Viorel Clintoc Jr. a fost coordonatorul acestor lucrări și lectorul pe coasta de est; pe coasta de vest, lectorul a fost Daniel Brânzei.

Botezuri

Pe 19 Septembrie, prin harul Domnului am avut la Hayward sărbătoarea unui Botez Nou Testamental, ocazie în care 5 suflete L-au mărturisit pe Domnul ca Mântuitor. Au cântat corurile mixte reunite din Hayward și San Leandro. A predicat fratele Sebi Rusu. - păstor George Motzoc

Ionel și Doina Șerban și Samuel

Trei noi veniți în familia Domnului, botezați de Titus Miheț în Washington DC, (24-10-2004).

Nou păstor la Nuernberg, Germania

Biserica Creștin Baptistă Romană din Nurenberg, Germania s-a bucurat în duminica de 12 Decembrie 2004 să sărbătorească punerea în lucrarea de slujire ca păstor a fratelui Sorin Medrea.

Fratele păstor Sorin Medrea este de loc din Cugir, Sebes Alba, a terminat teologia la Oradea și a studiat și asistența socială. A fost ordonat la Biserica din Petrești, unde a slujit o vreme. Apoi s-a mutat la Cugir și a slujit onorific un grup de Biserici mai mici din Sebeș Alba și a lucrat ca asistent social în Cugir. Biserica din Nurenberg a considerat ca foarte necesar chemarea în slujire a unui păstor, astfel că la 16 Mai 2004 fratele Sorin a fost ales ca slujitor al acestei Biserici.

Actul de binecuvântare și primire în Comunitatea Bisericilor Baptiste Germane a fost oficiat de fratele păstor al Bisericii din Forcheim Wolf Bruske, care este și conducatorul Comunității de Bayern, de păstorul Bisericii Germane Nuernberg Mathias Barthel, care este și președintele Alianței Evanghelice, precum și de fratele Ilie Craiovan, conducatorul și presbiterul Bisericii Baptiste Române din Nurenberg. (Ilie Craiovan - ilie.craiovan@gmx.de)

Sacramento, California

Biserica Baptistă „Speranța” a organizat în perioada 19-24 Octombrie 2004 servicii de evanghelizare pe teme de familie. În fiecare seară, într-o atmosferă înălțătoare, Dr. Viorel Iuga din Arad, România, a predicat cu putere Cuvântul lui Dumnezeu. Formațiile corale ale bisericilor din Sacramento, tinerii și soliștii, împreună cu cei peste 400 de participanți, au dat slavă Celui Atotputernic. - Mircea Filip, păstor

Această rubrică este destinată prezentării bisericilor din Asociația noastră și a lucrărilor lor misionare.

Bisericile Asociației - 2005

Biserica din Akron, Ohio
1243 Boettler Rd.
Uniontown OH 44685
Tel, fax: 330-896-4462

Anii începuturilor

Anii 1910 și 1911 au fost ani de activitate misionară între românii din America. Această activitate se datorește zelului și râvnii de care erau însuflețiți primii frați care ajunseseră pe plaiurile acestei țări și care doreau să împartă Cuvântul Vieții la confrății lor români.

Începutul lucrării misionare din Akron ni-l descrie mai bine unul dintre acești pioneri, George Magyar, din a cărui scrisoare din anul 1926 aflăm următoarele:

„Am ajuns în Akron, Ohio, în 3 iunie, 1910. În acest oraș n-am aflat adunare baptistă română. Duminică dimineață, în 2 Iulie 1910, m-am întâlnit cu un alt frate cu numele George Moțu, și amândoi am mers în căutarea unei biserici baptiste. Un polițist ne-a îndrumat la „First Baptist Church“. Am intrat înăuntru, cumva fricoși. Păstorul, Rev. W.

Ambrose, ne-a întâmpinat, și când i-am spus că suntem români baptiști, dânsul ne-a luat în clasa lui la școală de Biblie. Am avut mare bucurie în ziua aceea...

Mai târziu, am aflat pe alți trei frați de ai noștri și toți cinci umblam la biserica

fraților americani. Rev. Ambrose ne-a încredințat fratelui Bower care ne da lecții în școala duminicală, și eu interpretam în românește. Așa că după ce se termina școala duminicală, noi țineam serviciul în românește, în aceeași cameră ...

Am continuat așa până când, într-o duminică, Dr. Charles Brooks ne-a vizitat din Cleveland și a văzut că noi progresam, însă aveam lipsă de un lucrător mai bun și cu experiență care să ne ajute. Așa dânsul ne-a trimis pe fratele L. A. Gredys, care era misionar între evreii din Cleveland.

Aceasta a fost în Februarie 1911. Și fratele Gredys ne-a vizitat pentru un timp o dată pe lună.“

Acesta a fost nucleul cu care a început lucrul Domnului în Akron. Acești frați au continuat să se închine și să țină servicii în biserica fraților americani, până într-o zi când s-au hotărât ca să aibă un local al lor de închinăciune, deoarece camera aceea unde se întruneau era prea mica. Ei s-au înțeles cu frații americani, în timp ce ei erau membri la First Baptist Church, și astfel, în 15 Iunie 1912, și-au deschis propria misiune într-o casă aflată la 1136 Andrus

Street. La scurt timp însă, și acest local de închinăciune a fost prea mic pentru poporul care venea să asculte Evanghelia lui Christos. În 15 August, grupul acesta de frați s-a mutat în subsolul bisericii fraților americani. Au ținut servicii în acea biserică până în 20 Decembrie 1912. Numărul membrilor crescuse la peste 40 și chiar și subsolul bisericii ajunsese prea mic. Frații au închiriat o biserică pe High Street. Fratele L. A. Gredys a luat sub îngrijire lucrul Domnului în această biserică. Poporul creștea și mulți se întorceau la Domnul. Frații și-au cumpărat loc pentru zidirea unei biserici și în revista „Creștinul“ din Mai 1914, se publica următorul raport:

„Un frumos și mare loc a fost cumpărat pentru zidirea Adunării Baptiste Române din Akron, Ohio. Prețul locului a fost \$1,550.00. Cu ajutorul Domnului sperăm că în curând se va începe zidirea.“

În 6 Decembrie 1914, frații au sărbătorit dedicarea bisericii. Când frații au intrat în noua lor clădire, erau cam 87 de membri. Sub păstoria fratelui Gredys, biserica s-a organizat în departamente pentru

scoala biblică și pentru poporul tânăr. S-a organizat un cor puternic, sub conducerea fratelui George Crăciun. Tinerii erau angajați în servicii de stradă, nu numai în Akron, ci și prin orașele din vecinătate. Atât tinerii cât și bătrânii făceau vizite pe la casele românilor, le vorbeau despre mântuire, îi invitau la biserică și le împărțeau literatură creștină.

În anul 1916, numărul membrilor a crescut la aproape 300. Așa de fenomenală a fost creșterea acestei biserici că în 24 Martie 1917, ea a devenit de sine stătătoare, suportându-și singură păstorul. Pe lângă aceasta, biserica a cumpărat o casă pentru predicator. În raport cu creșterea a fost însă și descurajarea. După terminarea războiului, în 1918-1919, mulți frați au plecat înapoi „în țară”. În 28 octombrie 1917, fratele Gredys a demisionat și locul lui a fost luat de fr. Mihai Borha. Fratele Borha a servit biserica până în Iunie 1919, când a plecat și el „în țară”. Locul fratelui Borha l-a luat fratele Ștefan Stupariu, un frate din sânul bisericii. Dânsul a servit biserica până în Ianuarie 1921, când a plecat și dânsul în România.

În 1 Februarie 1921, biserica a chemat ca păstor pe fratele Iosif Ardelean, care servise biserica din Cincinnati. Fratele Ardelean, un tânăr graduat din Seminarul din Louisville, Ky., a servit această biserică cu credincioșie timp de 15 ani. La sfârșitul anului 1935, fratele

Ardelean a fost chemat ca păstor la biserica din Chicago. Astfel, dânsul a plecat de la aceasta biserică la terminarea anului 1935 și la 1 Ianuarie 1936 a devenit păstorul bisericii din Chicago.

Biserica din Akron a fost un timp fără păstor, însă în vara anului 1936 l-a chemat pe fratele John Churdar care a servit biserica din Akron până în anul 1939.

În vara anului 1939, biserica a chemat ca păstor pe fratele John Cocutz, care venise în America ca delegat din partea frăției din România la Congresul Alianței Baptiste Mondiale. Fratele Cocutz a servit ca păstor la această biserică până în luna Aprilie 1945. În timpul acesta, biserica a difuzat și programe religioase la radio.

Din anul 1946, fratele Iosif Ardelean a fost chemat să preia din nou lucrarea și el a păstorit biserica din Akron până în 1979, când s-a retras din cauza bătrâneții, la scurt timp după aceea fiind chemat la Domnul. În 1968, biserica a trecut printr-o criză și s-a divizat în două: un grup desprins din biserică a fost păstorit de fratele Alexandru Balc, dar după un timp biserica aceasta a încetat. În 1976, fratele păstor Ardelean a chemat să fie păstor al bisericii pe fratele Balla Gavril, din România, dar autoritățile române din vremea aceea au refuzat să îl lase să plece. În 1977, numărul membrilor a scăzut atât de mult încât biserica a ajuns în pragul desființării.

O renaștere

În 15 Mai 1977, trei familii, Titus Dan, John Vidican și Alexandru Sușman s-au adunat și, pe genunchi, au cerut Domnului o înviore a frăției baptiste române din Akron. Atunci a fost ales ca păstor fratele Titus Dan, un proaspăt ordonat în slujirea Evangheliei, care-și luase doctoratul de la Southern Baptist Theological Seminary, din Louisville, Kentucky. Evenimentul a marcat un nou început al bisericii.

Imediat, dr. Titus Dan, noul păstor, a inițiat câteva lucruri noi pentru înviorearea bisericii. Astfel, în primăvara anului 1978 au fost ținute evanghelizări în biserica din Akron. Mai rămăseseră doar 20 de membri. Înainte de evanghelizare s-au făcut pregătiri prin post și rugăciune. Au avut loc vizite ale tinerilor din alte biserici împreună cu păstorii lor. În 22 octombrie 1978, în biserica din Cleveland, fratelui Iosif Ardelean i s-a conferit din partea Asociației un certificat de apreciere a muncii sale pe terenul Evangheliei. În ziua de 28 octombrie 1979, la vârsta de 87 ani, fratele Iosif Ardelean a trecut la cele veșnice.

În Decembrie 1979, orașul Akron anunța biserica că locul pe care se află clădirea ei va fi folosit ca și centru comercial și că frații trebuie să-și găsească un alt loc de închinare. Frații s-au adunat pentru o perioadă de timp într-o biserică americană, până ce, prin harul Domnului, la data de 1 august 1982, s-a inaugurat clădirea de pe 1243 Boettler Road, suma pentru construirea ei fiind de \$64,000. Fratele Alex Sușman a fost cel care a condus lucrarea de construire a clădirii.

În această perioadă, Biserica din Akron a avut bucuria să găzduiască și două întâlniri speciale: Întrunirea Societații Misionare Române din anul 1979 și Congresul Asociației Baptiste Române din USA și Canada din 1983.

Dr. Titus Dan a păstorit biserica până în 1985, timp în care a pus pe picioare și orchestra bisericii, iar apoi a plecat în lucrarea misionară din Australia.

Frații rămași au fost ajutați de fratele Ioan Bradea din Canton, Ohio. Din anul 1986 până în vara anului 1989, a lucrat în biserică fratele Ben Teodosiu, care era

responsabilul bisericii. Tot în același timp, a ajutat biserica și fratele păstor Simion Cure. Încet, încet, biserica a început iar să crească prin câteva familii venite din România.

În August 1989, biserica a chemat ca păstor pe fr. Eugen Oană, un tânăr energic, care s-a ocupat de formarea bisericii în doctrina Adevărului. În perioada aceasta s-a înființat corul bisericii sub conducerea fr. Dan Sușman și s-a pus baza grupului de tineret. Deasemenea, s-a găsit de bine să fie ordonat fratele Benjamin Teodosiu ca diacon al bisericii, el slujind până când s-a mutat la Nashville, Tennessee. Fratele Sandu Peshel a fost ordonat ca misionar al bisericii pentru localitatea Canton, Ohio.

În luna Aprilie 1991 a ajuns în biserica din Akron fratele păstor pensionar Balla Gavril care a fost un colaborator pentru frații păstori până în prezent.

Simțind chemarea lui Dumnezeu pentru rromi, fratele Eugen Oană și familia au plecat ca misionari în România în anul 1995, nu înainte însă de a se asigura că biserica nu va rămâne fără păstor. În scopul acesta, fratele Viorel Clintoc a fost chemat ca păstor în Septembrie 1996.

Sub călăuzirea fratelui Viorel Clintoc biserica s-a întărit ca trup al lui Christos, iar un mare accent s-a pus asupra lucrării misionare. Făclia evangheliei a fost aprinsă din nou în vechile puncte misionare. În primul rând, în Alliance, unde, pentru vestirea evangheliei a fost folosit fratele Dan Sușman. Iar apoi, în Youngstown, localitate în care a avut loc un botez nou testamental în anul 2003. Bineînțeles, lucrarea misionară a fost vie mai întâi în „Ierusalim“, unde au avut loc trei botezuri nou testamentale în această perioadă. Tot în această perioadă biserica a găzduit o întâlnire de Asociație și un Congres.

În prezent, fratele Viorel Clintoc continuă să slujească ca păstor al bisericii. Pentru 2003-2005, el este și președintele Asociației Baptiste Române din USA și Canada. În biserică mai slujesc și fratele diacon George Cornici și fratele diacon Dan Sușman.

ANIVERSARE DE 90 DE ANI LA AKRON

Pe data de 6 Decembrie 2004 a avut loc o frumoasă întâlnire prilejuită de Aniversarea a 90 de ani de la fondarea primei biserici baptiste române din Akron, Ohio. La ora deschiderii serviciului de dimineață, lăcașul de închinăciune era plin cu frați din loc și musafiri din mai multe biserici din zonă: Canton, Cleveland, Youngstown. Tot programul s-a desfășurat într-o atmosferă de cerească sărbătoare. A fost o părtășie care va rămâne mult timp în amintirea tuturor participanților. Motto-ul Aniversării a fost versetul 12 din 1 Samuel capitolul 7: EBEN EZER, până aici Domnul ne-a ajutat. Într-adevăr, Dumnezeu este bun și în veci ține îndurarea Lui. Fratele Viorel Clintoc, păstorul bisericii, precum și Dan Sușman, diacon, au prezentat un scurt istoric al activității bisericii de la începuturile ei și până în prezent. Fratele George Cornici, diacon al bisericii, a recitat un poem compus special pentru această ocazie. Momente emoționante am avut când au fost prezentate pe ecran poze din activitatea bisericii de-a lungul anilor.

La această întrunire au avut mesaje potrivite pentru această ocazie următorii frați: George Cornici, Dan Paul, Sandu Peșel, Viorel Clintoc. Titus Dan, fost păstor al

bisericii, a avut predica de bază. Serviciul a fost plin de imnurile corului bisericii, poezii și cântări.

Din partea Asociației locale Southern Baptist au participat frații Martin Jones și Charles Withlock

La încheierea întrunirii, toți participanții au servit masa împreună. Într-o ambianță caldă și frățească, s-a arătat ospitalitatea și dragostea fraților din loc. Domnul să fie slăvit pentru toate binecuvântările revărsate asupra bisericii noastre. (George Cornici)

La nouăzeci de ani...

Să-i mulțumim cu foc prea-bunului părinte
Ce ne-a condus prin valuri și furtuni
Ne-a insuflat și dor de lucruri sfinte
Ne-a-nvrednicit la lupte ce dobândesc cununi.

Magnificul său Nume veniți să-L venerăm
Cu sfântă adorare din inimi ce vibrează
In exaltări divine cu toți să ne înălțăm
La tronul îndurării unde-un Stăpân veghează.

Venit-am de pe plaiuri cu doine și mioare
Dar am păstrat credința ca pe-un mărgăritar
Iar azi ne-ncântă cereasca sărbătoare
Și prețul ispășirii și-al mântuirii dar.

La nouăzeci de ani de slujbă și-ndurare
EBEN EZER rostim cu caldă-nsuflețire
Buchet de osanale, cântări și dedicare
Aducem lui Christos și-n cuget și-n simțire.

La nouăzeci de ani de zel și biruință
Ne angajăm plenar să nu dăm înapoi
Să creștem în dor de cer și în credință
Să fim mai tari și la necaz și la nevoi.

Pe-altarul închinării turnăm prinos de consacrare
Vom merge spre lumină pe drumul stabilit
Vom depăși obstacole, nevoi și încercare
Și vom ajunge-acasă la-l nostru Domn slăvit.

Cu El vom înfrunța ispite și greu și-mpotrivire
Spre zări astrale avântu-l vom însufleți
Iar nimbul răsplătirii îl vom avea-n privire
Căci știm că suflul și tânjirea Tu le întreții.

Iar flacăra credinței o vom păstra nestinsă
Vom răspândi mireasma sfințeniei divine
Vom spune lumii de iubirea-I necuprinsă
De jertfa ce scapă de păcat și de rușine.

Nouăzeci de ani cucernici la poala crucii Tale
Cu haruri ce-n belșug s-au revărsat
E-o zestre ce ne-ndeamnă s-aducem osanale
Unui Părinte darnic și-n veci glorificat.

George Cornici, Dec 2004

Librărie creștină

CĂRȚI PE CARE LE PUTEȚI PROCURA PRIN POȘTĂ. COMANDA ȘI PLATA SE FACE DIRECT LA PERSOANA MENȚIONATĂ . VA RUGĂM, PE CÂT POSIBIL, SĂ FACEȚI COMENZI „IN BULK“ (ÎN NUMAR MARE) ȘI APOI SĂ LE DISTRIBUIȚI INDIVIDUAL ÎN BISERICĂ. VA FI MULT MAI UȘOR ȘI VEȚI OBTINE REDUCERI DE PREȚURI. STĂM LA DISPOZIȚIE CELOR CE SE OCUPĂ CU VÂNZAREA CĂRȚILOR PENTRU CUMPĂRAREA ÎN CANTITĂȚI MARI CU REDUCERI DE PREȚURI (PÂNĂ LA 50%).

De la Daniel Branzai - (714) 670-7772
15572 Ashgrove Dr
La Mirada CA 90638

- Evanghelia pentru vremuri ca acestea (Petru Popovici) \$2
- Harul lui Dumnezeu (Petru Popovici) \$5
- Lumini peste veacuri (Petru Popovici) \$5
- O revărsare de viață (Daniel Branzai) \$2
- Chemare la înțelepciune (Daniel Branzai) \$7
- Identitate creștină în istorie (Daniel Branzai) \$7
- Amintiri cu sfinți, vol. I sau II (Daniel Branzai) \$7
- Lucrurile de sus (Daniel Branzai) \$8
- Ghidul familiei (diferiți autori) \$12
- Dumnezeu îmi cunoaște măsura (Silvia Tărniceriu) \$12
- Elena - Strengthened Trough Trials (eng.) \$12
- Carte de cântări noi pe note (Daniel Stăuceanu) \$15
- Seminarul „Biserica cu scopuri“ Rick Warren (DVD - rom) \$55

De la Christian Aid Ministries
Gicu Cotleț - (330) 893-2428
4464 SR 39 East
Berlin, OH 44610-0360

- Romanian Study Bible, Vinyl Edition
- Romanian Study Bible, Deluxe Edition cu fermoar
- Romanian Large Print Bible
- Viața familiei creștine
- Grija de frați
- Nu iubiți lumea
- În așteptarea zorilor
- Iudita
- Tiparul divin pentru viața de familie
- Ești tu sigur că ești creștin?
- Laudele Domnului (Carte de cântări)

(sunați pentru prețuri)

De la Ioan Ciorbă - (360) 694-5127

- Viața condusă de scopuri (Rick Warren) \$11.95

